

Василь Сорохан

**ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
ДО ПРОВІДНИКІВ СВІТУ**

=====
Накладом автора.
=====

1961 Р. Б.

Василь Сорохан

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ПРОВІДНИКІВ СВІТУ

Накладом автора.

diasporiana.org.ua

1961 Р. Б.

ВСТУП

Високодостойні Голови й Провідники
всіх Церков і Націй!

Передусім складаю мій поклін Найвищому
Вседержителєві Всесвіту, Всевишньому Богові і
Його Синові Ісусові Христові та в своїх покір-
них молитвах благаю спокою і справжньої хри-
стянської любови між народами світу.

В цім скромнім листі до Вас я бажаю подати
начерк моїх думок і порад, що відносяться до
покращання теперішнього важкого, й дуже не-
безпечного в наслідки, становища в світі. Отже
буду поступенно розробляти як політичне, так
економічне положення в світі. Хоч я і некомпетентний, але заторкну й релігійне становище, бо
і я християнин, якому лежить на серці єдність
усіх християн, через яку єдино можна дійти до
справжнього миру в світі.

РОЗГЛЯД СВІТОВИХ ПОДІЙ ЛІГА НАЦІЙ

Після першої світової війни зорганізувалась Ліга Націй у Женеві. Ціллю тієї світової організації було вдержати **мир** у світі, здобутий на побоевищах ціною мільйонових жертв у людях та майні багатьох народів. Довготривалі конференції Ліги Націй мали на меті цей мир у світі закріпити раз на завжди. І можливо, що цей мир заіснував би, якщо б не грубі помилки західніх аліантів, які ці помилки зробили підчас розброювання своїх ворогів. Неменших помилок вони допустилися тоді, коли винагороджували своїх помічників і співучасників великої перемоги над ворожими собі націями. Якраз ці грубі помилки стали причиною другої світової війни. Вони ж і загнали Лігу Націй у гріб. Отже несправедливі і неуважні вирішення конференцій, часто безоглядні потягнення у відношенні до малих народів, або таких, що боролися за свою державність, але держави не здобули з причини тих же західніх аліантів, от як Україна, якраз спричинили цю страшну другу світову війну. Тоді як перша світова війна в своїх наслідках принесла **комунізм** у Східній Європі, то вже друга світова війна цей комунізм піддержала, розвинула й закріпила не тільки в Східній Європі, але майже на половині

земної півкулі. Те, що спричинило комунізм, було й матір'ю **фашизму**, другого скрайного політично-соціального світогляду, який охопив уми середньої, західної і полудневої Європи та створив систему, що подібно як комунізм, винищила мільйони людей, або зробила з людей рабів.

Комунізм і фашизм, а в Німеччині, якщо цей фашизм докладніше означити т. зв. націонал-соціалізм, виступили спільно, щоб завоювати Європу. Для цього вони знехтували членством у Лізі Націй і хоч противники в світогляді, але товариші по зброї і союзники в війні, вони скоро завойовують народи й держави Європи. Захланність Німців не має меж, бо поглинувши майже всю Європу, вони забажали ще й її Сходу, отже вдаряють на свого партнера по зброї, хоч і неприятеля по політиці й намагаються створити могутню Німецьку Імперію від Атлантики аж по Урал, від Ледового Океану, по береги Північної Африки. Тим партнером по зброї, а противником у політиці й світогляді був СРСР, якому Німеччина виповіла війну, заключаючи таємні договори з фашистською Італією і імперіялістичною Японією. Ці три агресивні держави створюють вісь Берлін-Рим-Токіо, а воєнні колеса цієї осі мають стратувати цілу Європу й Азію, а може й весь світ, якщо б добре пішло. Так Німеччина стає пострахом для Європи, Японія для Азії. Перед

наступом їхніх могутніх армій не могло ніщо устоятись, на всіх фронтах був відступ майже два роки ворогів цих кривавих союзників. Страшні були то часи, коли від зривів гураганних бомбардувань дрижала земля, плили потоки крові найкращих синів і дочок багатьох, фашистами й комуністами, підкорених націй, стогнали від тортур по тюрмах мури, смерть з голоду й виснаження від непосильної праці косила тисячі живих кістяків по конц-таборах фашистів і комуністів, що їх ці виродки людства організували сотками для винищення противників їхніх нелюдських режимів, а сльози матерей, жінок, вдів і сиріт не висихали на їхніх зголоджених обличчях.

Третій партнер Італія, під проводом фашистської партії Мусоліні, почала наступ на Африку й на початках мала успіх, доки не почався хаос між політичними партіями Італії. Причиною були противники політики Мусоліні. Це ослабило уряд і армію, яка дуже недбало почала воювати на всіх своїх фронтах. Отже почався загальний відступ. Щоб рятувати свої захитані позиції, місце відступаючих італійських армій почали займати німецькі армії. Це в свою чергу ослабило позиції бойових німецьких сил на східньому й західньому фронтах. Німецький вояк мусів подвійно витратити свої сили тому, що італійський вояк не хотів

зовсім воювати. З цього скористали західні альянти і створили другий західний фронт. ССРСР на східньому фронті дістає велику допомогу у воєнних матеріялах від Злучених Держав Америки, у формі т. зв. лендлісу. Це дуже скріпило східній фронт Червоної Армії проти німців. Допомога Америки вирішує перемогу комуністичних армій над арміями Гітлера, які починають загальний відступ на східньому фронті.

Події, що незвичайно скоро розвинулись на східньому фронті, зовсім заскочили неприготованих ще до висадки на західному побережжі західніх альянтів. Несподівана перемога Червоної Армії вибила західнім альянтам з рук на користь ССРСР, який в скорому темпі наступу зайняв мало не цілу Німеччину. Розділена Німеччина та її вікова столиця Берлін, яка опинилася в східній комуністичній зоні, стали проблемою світового миру.

Ось так західні демократичні держави допомогли Советському Союзові побороти спільного ворога — фашизм, який мав у пляні завоювати світ і завести свою диктатуру. Західні альянти в своїй наївності виконали всі свої зобов'язання, які були передбачені договорами з ССРСР, чесною працею для перемоги, безмірними жертвами, кров'ю і трудом соток тисяч своїх громадян, великим матеріяльним добром у виді зброї, харчів,

одежі, воєнних матеріалів на більйони доларів. Цим усім вони допомогли Советам протягом воєнних літ. А що в заміну західні аліанти одержали? Від Советського Союзу вони одержали підрихну роботу в своїх державах, а коли почали тому противитись, то з Кремля почали сипатися погрози нової страшної атомової війни. Ця війна зі всіми своїми страхіттями нависла над світом, як неминуча градова хмара.

Найбільшим успіхом у війні для СССР була не тільки перемога над Німеччиною. СССР скористав багато більше, чим західні аліанти. СССР загарбав і підкорив собі на заході цілі народи й держави з їхнім добром і коли не прилучив їх до свого союзу насильно, як частину колишньої Польщі, Литву, Латвію і Естонію, то поробив їх своїми сателітами при допомозі своїх прихильників, як Болгарію, Румунію, Альбанію, Мадярщину, Польщу, а навіть до певної міри Югославію. Своїми агентами допоміг комуністам у Китаю створити Китайську Народню Республіку й так захистив себе отим модерним китайським муром від полудневого сходу. А що здобули західні аліанти для себе? Зовсім нічого, а навіть їхній успіх перемоги у війні вже від самих початків в 1945 р. стараються комуністи притемнити, мовляв перемога над фашизмом є виключною заслугою Советів. Ба що більше! Советський Союз намага-

ється через перемогу капіталізму в західніх країнах змести з лиця землі цю систему правління, а на її місце завести комунізм, якого система є зовсім диктаторська, що з робітника, фермера й інтелігента робить невільника, а виносить на верх тільки невеликий гурт своєї червоної буржуазії, що диктує великій більшості та наживляється тяжкою працею тих чорноробочих, обдурених людей. Це система не приватного, а державного капіталізму, що у випадку штрайку чи найменшого спротиву населення має на услугах поліцію і військо, якими розпоряджує по своїй уподобі.

Цього у свій час капіталістичний світ не хотів розуміти, що ніяк не можна було йти з ворогом проти ворога. Треба було поступати більш обережно. Треба було наперед дозволити фашистам знищити комунізм, а тоді братися 'самим до фашизму й свіжими силами його повалити, що прийшлося би дуже легко, бо ослаблений війною Советський Союз, і так небагато поміг у війні, а скривавлена Німеччина, роздерта Італія і ослаблена Японія не були б уже проблемою для західніх аліантів. Якщо б були тоді у свій час західні політики й провідники держав зрозуміли, що комунізм якраз на те й постав, щоб пожерти капіталізм, то певно зробили б були зовсім інші потягнення у своїй політиці. А тепер усі їхні заходи відвернути цю страшну загрозу від світу

стають щораз більше даремними. Новою хитрістю СРСР є те, що він хоче забрати світ без війни, щоб собі самому не пошкодити. Він знає, що атомова війна могла б принести загибелю йому самому. Отже при допомозі пропаганди миру, мирним способом хоче завоювати світ, як це зробили комуністи з Україною в 1918-19 роках. Вони пропагуючи соціалізм, який є нібито мирною системою правління і співжиття людей, переконали не тільки селянство й робітництво України, щоб зложило зброю, але навіть переконали провідну верству, що розброєння є конечне. Ось так підорвавши оборонні сили українського народу, комуністи майже голими руками забрали Україну, без якої Росії не існувати. Намарно поривалися тоді провідники України обороняючись перед російським, цим разом, червоним, імперіялізмом. Це все на ніщо не здалося. Український нарід не тільки скривавився в безнадійних боротьбах з комуністами витрачаючи зовсім свої сили, але його територію розділили між себе хижі вороги, оставляючи найбільшу частку червоним москалям, що при допомозі своїх поплентачів в Україні, за проданців і зрадників українського народу, помogli відвічним ворогам України — москалям, здіймити з України, зі своєї “матері полатану сорочку”, як писав Шевченко. Тоді українська інтелігенція та найкращий цвіт українського на-

роду — молодь, заміст жити й працювати для України, погноїла своїми кістками непроходимий Сибір, коли не склала своїх голів у казематах комуністичної Чрезвычайки чи пізнішого ГПУ й МВД. Обдурене робітництво й селянство, позбавлене голови, якою була інтелігенція, як провідна верства, не могло встоятись проти червоного режіму. Здавлене голодовою смертю в 1932-1933 роках, позбавлене найконечніших середників до життя, мусіло уступити й піти у колгоспи, прощаючись так зі золотою волею та беручи на свій карк панщизняне ярмо.

Коли прем'єр СРСР і наслідник Сталіна Микита Хрущов повернувся зі своєї першої подорожі до Злучених Держав Америки після розглянення способів, як здобути Америку, сказав на московському летовищі до советських і закордонних репортерів: “Капіталістів у США силою нам не взяти, бо вони самі сильні.” Їх можна взяти хіба пропагандою. Це і є давня зброя комунізму, коли не бере справжня пальна зброя. І такою зброєю, зброєю пропаганди миру вони хочуть взяти західній світ, а ця зброя в їхніх руках випробована продовж поверх 40 літ панування комунізму на майже вже п'ятій частині світу, не враховуючи червоного Китаю.

Капіталізм і комунізм, це є два непримиримі вороги. Вони ніколи зі собою не погодяться. І

хоч обі ці системи бояться війни, то до війни шалено приготовляються, куючи наймодернішу зброю. Цею зброєю вони можуть протягом 24 годин знищити всю цивілізацію. А кому це принесе користь? Який тому буде кінець? Хіба кінець людству. Хоч комунізм і капіталізм непримиримі вороги, але обі ці системи мають багато дечого спільного. В обох спільне те, що як в капіталізмі, так і в комунізмі правлять малі групи людей великою більшістю. Бо чи це буде група мільйонерів, як це є в ЗДА, що часто визиском робітництва прийшла до тих мільйонів, кермує політикою, господарством і культурним життям своєї держави, чи це буде комуністична партія зі своїм Центральним Комітетом, яка наживається на бідному й позбавленому прав населенні, а сама панує маючи в руках усі достатки й з них користує, це на одно виходить. Капіталізм і комунізм прикривається демократією, яка є дуже обмежена, хоч зовсім обмежена в ССРСР, бо там нема свободи не то слова, але й думки. Капіталізм і комунізм мають сильні армії і могутню поліцію, нібито для своєї оборони, а фактично до наступу в разі потреби. В капіталістичних країнах хіба сильну перевагу має свобода релігії, чого зовсім немає в ССРСР, який диктує і так позбавлений прав і свободи та штучно створений для пропаганди тій бідній державній Православ-

ній Церкві. Її патріарх Алесей з усіма своїми архієпископами й єпископами та священниками є звичайним знаряддям уряду, яких совети використовують для своєї пропаганди, як це було під час поїздки Алексея до східних патріархів і владик. Але як у капіталізмі, так у комунізмі Церква відлучена від держави й позбавлена цілковитої опіки й піддержки урядів, дарма, що релігія виховує добрих громадян для держави. І це є великою кривдою для населення і духовенства. Як капіталізм, так і комунізм, прикриваючи себе демократією ніяк не хоче розуміти працюючої класи, як фермерів, робітництва й трудової інтелігенції. Ця класа не раз зовсім обіднена в капіталістичних країнах з приводу недостатніх заробітків, зовсім є на дні нужди в комуністичних країнах. Цю класу мусять зрозуміти обі системи й поліпшити їхнє життя, піднести рівень потреб, не давати визискувати державі, чи великим фабрикантам і підприємцям, щоб вони не накопичували мільйонів коштом наймленої праці. Ті, що працюють мусять мати відповідне забезпечення, щоб не зростали невдоволення серед працівників, як це є сталим явищем в ССРСР, а бунти й штрайки серед працюючих, які домагаються вищої платні, як це є сталим явищем у капіталістичних країнах. Застрашаючим явищем під цю пору є велике безробіття. Не диво, що безробітні роблять великі

демонстранційні походи, домагаючись праці, якої непотрібно, бо й так нема що зробити з випро-дукованими добрами. Це створює депресію і зменшує відпорність населення на брехливі ко-муністичні кличі, які захвалюють червону сис-тему правління, де “нема безробіття”, бо дійсно там усі мають роботу, але що за ту роботу одер-жують? На колгоспах трохи збіжжя і малу платню за трудовень.

Дуже ненормальним явищем у капіталістич-них країнах є явище штрайків працюючих, які домагаються щораз вищої зарплати за працю, не дбаючи про інтереси держави, в якій живуть. Бо платня, яку одержують робітники, чи навіть до-помога, яку одержують безробітні в капіталіс-тичних країнах зовсім вистачала б на ведення не дуже то гоїного життя. Але часи змінилися, прийшли кращі удосконалення для вигіднішого життя і хоч це коштує великі гроші, кожний хотів би ці здобутки цивілізації мати на влас-ність. А цього без грошей набути не можна. Колись батько родини з тієї платні одержував цілу свою родину, яка часто була дуже численна і ця платня вистачала всім, хоч достатнього життя не було. А тепер іде до роботи батько й мати, а діти або залишаються під опікою чужих, або ідуть на вулицю. Ані чужі люди, ані вулиця, зі своїм злочинним елементом, дітей виховати не

можуть. Тому починає зростати, подвоюватися і потроюватися в порівнанні з попередніми роками жахлива злочинність молоді. Це є нагорода для батьків, які занедбують свої батьківські обов'язки в заміну за мамону, бо хочуть мати все те, що мають другі, краще оплачені, заможніші люди, замість вдоволитися тим, що заробить голова родини, що є конечне для ведення життя. Але гін до кращого життя під кожним оглядом є притаманний людському родові й треба бути дуже розумним і практичним у житті, щоб не попасти в пристрасть цього гону, який часто не розбирає в середниках. Ця пристрасть не тільки взяла в неволю капіталістичні країни, але все населення світу, яке з малими виїмками попало в сіті грубого матеріалізму. Маеріялізм відкидає всяке надприродне життя і каже шукати раю тут на землі, не дбаючи, що буде після смерті. І це є великою загрозою для душі людини, яка створена на образ і подобу Божу.

Загально є прийнятою думка, що доба невольництва вже минулася. Вона ще була в минулому сторіччі, але "Весна Народів" в 1848 р. в західньому світі, а 1861 р. в східньому (в східній Європі) повалила невольництво в такому виді, як воно було. А це невольництво тривало довгі тисячеліття та полягало на тім, що багата пануюча кляса людей не тільки держала бідну принижену

клясу рабів у фізичному посіданні. Пани старалися всіма способами взяти й душу раба й тому держали нарід у крайній темряві духа, щоб ці раби не знаючи, що вартує воля, не бунтувалися та, щоб давали себе визискувати й щоб у всьому були послухні та покірні. Це була доба страшного насильства людини над людиною. Але прийшло двадцяте сторіччя. Воно принесло визволення і освідомлення цілих мас, зокрема в західньому світі, бо нікуди правди діти, в країнах Азії, які є дуже відсталими країнами під культурним і цивілізаційним оглядом панує ще невільництво духа, коли не тіла. Подібне явище можна ще зустріти в багатьох країнах Африки, що саме бореться за визволення з-під колоніялізму. Коли почнуть боротися народи СРСР за визволення з-під модерного колоніялізму, поваливши систему т. зв. соціялізму, який ніяким соціялізмом не є, а тільки ним прикривається? Коли заведуть у себе конечні соціяльні реформи, щоб поліпшити своє злиденне життя-буття? Коли визволять свого духа з лабет матеріялізму, що намагається вбити в душі людини самого живого Бога? Коли?

Хоч двадцяте сторіччя називають добою визволення і освідомлення, але ще до перебудови світу не прийшло, а стара система правління майже залишилася такою, як була, хоч під зміненою назвою. Поступу в цій справі дуже мало.

Ця справа повинна бути розглянена політиками й економістами світу. Зокрема, розважаючи над цим, повинні провідні люди зрозуміти серйозну ситуацію в світі і її змінити, поки не запізно.

ПРОБЛЕМА СКАЛІ ПЛАТЕНЬ

Шановні Панове, провідники світу! Одною з найпекучіших проблем що нуртує у світі й яка зі самої тільки справедливості повинна бути розв'язана, це проблема скалі платень. Ця справа є дуже важна, хоч перед нами, як людством вона неначе закрита якби якимсь туманом, якби заклоною з мряки чи диму. Всі неначе бачать конечність розв'язки цього наболілого питання, і не бачать, а треба в цій справі відозватися комусь. Це є відповідне мірило платень, що повинно увійти в ужиття і бути стосоване до тих, що одержують якусь платню, від \$10 до \$1,000 на тиждень на особу робітника. Це тільки приклад, але фактично повинна бути введена скаля платні по справедливості, відповідно до тієї праці, яку виконує робітник. Ця скаля повинна охоплювати платні від найнижчого робітника, до найвищого, або від урядовця аж до провідника держави. Кожний повинен мати відповідну платню до його праці. Ця платня повинна бути пропорційна до

бюджету й багатства держави. Отже треба взяти під розгляд стопу життєвих потреб, щоб вона не підносилася, ані не впадала, бо якраз це відбивається на цілому суспільному ладі й на економіці держави. Вислідом такого поганого баянсу життєвої стопи є страйки і невдоволення. Це впроваджує грубу аномалію в господарське життя і є дуже невиховним засобом суспільства, що одні страйкують домагаючись вищої платні й цю підвижку виборюють, а другі цього не мають змоги робити. Ці страйки дуже підкопують економію держави й приводять до безладу.

Отже повинна увійти в систему скаля платень по справедливості від найнижшого до найвищого відповідно до фінансової спроможності держави. Тоді ніхто не повинен робити страйків, щоб не зрушувати систему суспільства. А коли б і треба було піднести платню в наслідок, прим. інфляції, тоді підносити платню всім разом від найнижчого до найвищого за порядком, всім нараз. Це відноситься також і до обниження платні, що повинно йти паралельно з обнижкою цін на товари. Це відноситься також і до стабільности платень для всіх однаково в одному часі.

Так уведена система у котрій небудь державі може принести велику користь для її добра та її населення. Таку систему повинні в першу чергу

завести в себе демократичні держави, що ведуть тепер ідеологічну холодну війну з комуністичним бльоком. Погана система плантень є тільки водою на комуністичний млин, а цього в демократії не повинно бути, якщо демократія має бути чимсь ліпшим, як комуністична система правління. Комуністичні провідники з цього тільки радіють і використовують це для своєї пропаганди в світі, що немає ладу між робітництвом демократичних держав, у яких з року на рік зростає число безробітних. Ця ідея справедливого розподілу плантень для всіх працюючих повинна бути сильнішою у наші дні, як атомова бомба.

ГРУБІ ПОМИЛКИ ПРОВІДНИКІВ СВІТУ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Комунізм і фашизм, хоч були ворогами між собою від самих початків свого постання і існування і мали зовсім суперечні погляди на політичне і соціальне життя, але були одностайними в безбожництві-атеїзмі. Не признаючи Бога за найвищого зверхника всіх людей, фашизм під назвою націонал-соціалізму, створений Гітлером, не завагався вдарити на слабку, хоч певну своїх сил, Польщу й в скорому темпі шаленої інвазії повалити її. За Польщею пішли інші держави се-

дербної Європи. Забезпечившись від півночі, заходу й полудня гітлерівська Німеччина бажає здійснити свої віковічні мрії: заволодіти Сходом Європи, щоб з країн в ній положених зробити собі колонію після втрати своїх колоній в Африці після першої світової війни. Це була програмова політика Гітлера широко представлена в його книжці "Майн Кампф" ("Моя боротьба"). Тоді, 22 червня 1941 р. Німеччина несподіваним наступом вдаряє на свого вірного союзника ССРСР без виповідження війни. Німеччина, уповаючи на своїх союзників, приналежних до осі Берлін-Рим,Токіо, які мали на всіх фронтах у той час великі успіхи й забирали території інших держав, пішла скорим наступом на ССРСР і загналася аж під Москву і Сталінград. На західньому фронті відперла інвазію аліянтських військ під Діеп і зайняла цілу Францію. В Африці армія полевого маршала Роммеля дійшла майже під саме Каїро й Олександрію. Західні аліанти зрозуміли, що наступ фашизму став загрозливий для них, більше загрозливий від комунізму. Вони вирішили, що треба зробити воєнний союз з ССРСР і спільно знищити фашизм, як загрозу для існування вільного світу. І тоді західній демократичний бльок прийняв ССРСР за свого союзника й дав йому допомогу у воєнних матеріялах. У висліді загальної офензиви аліянтів на всіх фронтах по-

чався генеральний відступ німецьких армій та їх союзників, прийшло до цілковитої програної осі Берлін-Рим-Токіо та її капітуляції. Так закінчив своє життя фашизм. Але не скінчилася загроза для світу, бо залишились два непримиримі вороги капіталізм і комунізм, а їх непримиримість стала загрозою для світового миру. Вільний демократичний західний світ визволив комунізм від фашизму й не дав йому розвалитися, але цього визволення не хоче визнати комунізм і в своїй пропаганді представляє так, що це Червона Армія виграла війну і повалила фашизм, а заслуги західних альянтів незначні. На конференції в Сан Франциско та інших показали себе комуністи крайно невдячними супроти своїх союзників, яких після виграної почали уважати за своїх ворогів. Західні союзники аж тоді пізнали свої грубі помилки, головню ті, які вони зробили на конференції в Потсдамі. Про ті помилки пише в своєму творі п. з. “Прем’єр пригадує” Клемент Етлі, колишній провідник англійської робітничої партії і прем’єр Британії від 1945 - 1951 рр. Після повалення прем’єра Чорчила, Етлі продовжував переговори в Потсдамі, що велися між президентом ЗДА Труменом, Сталіном і Британією. На початку переговорів Чорчил репрезентував Британію. Як описують едмонтонські “Українські Вісті” з 24 квітня 1961, ч. 17 —

Етлі каже, що вина за зріст сили ССРСР паде на колишнього президента ЗДА Френкліна Розевелта. Він підозрівав Британію в “імперіялізмі” і тому на конференції в Ялті в 1944 р. згодився на “надто велику перевагу Росії у східній Європі.” Також Етлі винувє і ген. Айзенгавера, пізнішого президента ЗДА, а у війні аліянтського головного вождя за те, що він дозволив москалям піти своїми арміями далше, як було потрібно, бо “він не дбав і не цікавився, які наслідки може принести в майбутньому панування Росії в Східній Європі”. Лінія Розвелта в Ялті була така, що ЗДА розуміють Росію “ліпше”, ніж Британія, “застаріла імперіялістична колоніяльна держава.” У висліді Британія “згодилася на багато речей, на що не повинна була дати своєї згоди, як ось на те, щоб відступити Росії надто багато Європи”. Єдиний Чорчіль тоді зрозумів був цілу вагу справи й, як сам говорив, готовий був дати наказ видати німцям і західнім арміям зброю та вдарити на большевиків, якщо б вони посунулися задалеко. Але до цього не прийшло, бо комуністичні армії зайшли тільки до границі свого призначення, означеного договором у Ялті. На мою скромну думку найбільше завинив Розевелт, який поблажливо ставився до комунізму, а Сталіна називав своїм приятелем. За ним велика частина населення ЗДА називала

Сталіна “Гуд Джов.” Тепер Етлі в своїх спогадах називає Сталіна “безоглядним тираном”, подібно, як його назвав Хрущов “найбільшим злочинцем світу”, коли прийшов після смерти Сталіна до влади.

Починаючи від конференції в Сан Франціско всі дальші конференції розбивають, або бойкотують большевики. Така постава комуністичного бльоку дуже зневірила вільний світ, який стратив надію на справжнє роззброєння і почав зброїтися по зуби. Це витворило велику ворожнечу західного вільного світу до комуністів і навпаки. В такій ситуації справжній мир не можливий, бо до миру треба щирої любови і приміру, який має дати кожна держава власним правлінням. А за цей добрий приклад дуже тяжко, бо в провідних державах дальше покутує застарілий соціяльний лад. Нема свободи й опіки над працюючою клясою, нема піддержки бідних, а всюди скрізь господарський хаос, невдоволення населення, страйки працюючих і демонстрації безробітних. На це не оглядаються фабриканти й посередники. Вони підвищують ціни на продукти, навіть, першої потреби, мито на заграничні дешевіші товари, тощо. А все це б'є по тяжко працюючим консументі. Чи так має бути? А все це є вислідом грубих помилок, які зробили західні провідники світу після другої світової вій-

ни. Ці помилки спричинили холодну війну, за яку вина паде на комуністичний бльок.

ЗАСЛІПЛЕННЯ В СОБІ І ГРІШНА ГОРДІСТЬ — ПРИЧИНИ ЛИХА В СВІТІ

До тепер ще ніяка держава, ані політична партія в світі не доказала, що вона найліпша та, що може дати приклад ладу в світі. Всі добре знають, що такий приклад був би дуже корисний для всіх. Одначе в своїй пропаганді, що має на меті замилити очі світові, вони всі, ті держави, а навіть уряди поодиноких країв, стейтів і провінцій та політичні партії навипередки себе вихваляють, що в них все найкраще. Що це є? Ці злі прикмети провідників не будують згоди між народами, а її руйнують. Але на самохвальбі не кінчаться. Бо вони нападають і критикують все що не їхне. Як пишеться в св. Письмі: “Лікарю, вилікуй себе”, або “Викинь наперед поліно зі свого ока, а тоді будеш витягати скалку з ока твогого брата”. Прикро на все те глядіти й мати свідомість, що Христос уже майже дві тисячі літ тому голосив любов, правду й справедливість, а ті, що повинні всі ці закони співжиття між людьми зберегти, якраз їх переступають. З того постає ненависть, пімста, а то

й страшніші братовбивчі війни. А кому яка з того користь? Хіба дияволів, що радіє кожним переступством Божого закону, якраз тих, що сотворені на образ і подобу Богу. Причиною того лиха є засліпленість людини. Пишеться в св. Письмі: "Гордим Бог противиться, а покірним дає Свою благодать". Ці горді втратили вже міру в оцінюванні себе і своїх ближніх. Бо що є їхнє то все правильне й добре, а інших вже не правильне й недобре. Забувають вони, що всі вони люди з різними хибамі й помилками в житті, тільки не всі з однаковими.

Одначе найбільше болить, коли такі самохвальби й напасті пливуть з уст тих, що проповідують Христа. Нікуди правди діти, напасті й очорнювання одних релігійних сект на другі ще ніколи не були такі страшні й болючі, як це є й тепер. Менше їх є між християнськими Церквами, але й те, що є, спричинює біль, особливо коли чується ці напасті з уст проповідників, які голосять любов до ближнього, чи з уст провідників Церков, які самі мають бути живим втіленням любови Бога й ближнього.

Найважче з усього зрозуміти чому має бути роздор у самій Церкві, чому всі християни, що вірять в одного Бога і Його Сина Ісуса Христа не можуть з'єднатися знову так, як колись була одна Христова Церква, яку він оснував

словами, що записані в св. Письмі в св. Євангеліста Матія, голова 16, стих 18: “Ти Петро (скеля) і на цім камені збудую мою Церкву й ворота пекельні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного, і що ти зв’яжеш на землі, буде зв’язано на небесах, а що ти розв’яжеш на землі, буде розв’язано на небесах”. Христос не говорить про багато Церков, але про одну-єдину. Бо Господь наш, Ісус Христос, не оснував Церкви Своєї тільки на час Свого життя на землі чи життя апостолів, але на вічні віки. А котра то правдива Христова Церква? Певно та, що не змінила свого навчання від початку свого оснування і існування, що має всі дані на те, щоб бути тією одною Церквою Христовою. А даними є: єдність навчання і розуміння та одного проводу, святість, апостольскість, себто навчання і приклад, який залишили св. Апостоли та які свою власть передали своїм наслідникам по сьогодні й до кінця світу, та вкінці соборність, бо Христос оснував Свою Церкву для всіх людей без різниці раси, походження, національності й верстви. Певно, що Христовою єдиною Церквою є ще й та, що найкраще зуміла промовити й найкращий дати приклад наслідувати Христа. А найкраще зуміла промовити тому, що її устами гово-

рить святий Дух, як третя Божа особа, а найкращий дала приклад наслідування Христа тому, що є живим Містичним Тілом Божого Сина. Тому ця Церква є найбільша в світі, має найбільше своїх визнавців, видала з себе найбільше ідеальних людей, що віддали за Христа свою кров і своє життя. А цей посів мученичої крові зродив нових борців за Христове Царство на землі. На ім'я тим мученикам мільйони, бо гинули вони й гинуть по сьогодні за Христа й Його св. Церкву. Ця Церква Христова перебуває в єдності, зберігаючи слова Христа з його Архирейської молитви, якою Він молився до Небесного Отця: "Отче святий, збережи їх у твоє ім'я тих, що Ти дав мені, щоб вони були одно — як і ми (Ів. гл. 17, ст. 11). "Та не тільки за цих прошу, але й за тих, що ввірують в мене через їх слово, щоб усі були одно: яко ти, Отче, в мені і я в тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб увірував світ, що ти післав мене. А ту славу, що ти дав мені, я дав їм, щоб були одно, яко ж ми одно. Я — в них, а ти — в мені, щоб вони були звершені в одно, і щоб зрозумів світ, що ти післав мене і що ти полюбив їх, як мене полюбив." (Ів. гл. 17, ст. 20 - 23). І я об'явив їм ім'я твоє і об'являтиму, щоб любов, що ти нею полюбив мене в них була а я в них." (Ів. гл. 17, ст. 26). Так Христос, як вічний первосвященник і жертва мо-

лигь за охорону, святість і єдність Церкви. Ця святість, любов і єдність має спливати на членів тої Церкви. Архиерейську молитву мовив Христос підчас Тайної Вечері, то є на короткий час перед Своїми страшними муками й смертю на хресті, молитву за єдність і любов між духовенством і вірними Його св. Церкви. Чи та молитва мала б піти на марно? Так як учить нас св. віра Христова, всі християни належать до тої одної, святої, соборної і апостольської Церкви, яку оснував сам Ісус Христос. Отже найвищий час, щоб усі християни зрозуміли, що єдність Божого життя Отця і Сина в єдинстві Божої природи, це первоввзір єдності вірних у Церкві: "Один Господь, одна віра, одно хрищення, один Бог і Отець усіх" і любов у Святім Дусі (Ефесян 4, 4-6, 13, ... Кор. 10, 17; 1 Ів. 4, 16). Одже одна віра, а не багато всяких вір, як один Бог і одно хрищення. Крім невірності одній св. Христовій Церкві іншою причиною роздору є ще й неоднакове тлумачення Святого Письма. Колись Біблія Старого Завіту мала всі книги, тобто 45. так, як має їх Христова Церква. А Церква Христова має віками одні й ті самі пояснення Святого Письма для всіх своїх вірних і ці пояснення є конечні. Але тепер різні люди різно Святе Письмо пояснюють і з того повстає велика непорозуміння і нерозу-

міння св. Писання, а тоді не може ніколи дійти до єдності Христових визнаців, бо кожний інакше вчить і пояснює Святе Письмо.

Також великим лихом є, що багато людей думають, що вони мають право навчати і пояснювати св. Письмо по своїй вподобі, не маючи ніяких студій, бо наука Божих правд, релігії, як вони кажуть, доступна всім. А якраз наука релігії є наукою найвищою і найтяжчою і більше, чим яка інша наука потребує довгих і тяжких студій, бо в ній учиться людина про Бога, якого обіцяв нам Його Син, Ісус Христос, та про правди, які св. Церква подає нам до вірування. При висвяченні священика Христової Церкви з поліженням рук канонічного, себто з апостольським наслідством, Єпископа та за його словами “Божественная благодать” сходить Святий Дух на Христового священика й навчає його устами. Тому Церква дуже дбає про те, щоб кандидат на священика мав не тільки високе формування і відповідне знання духовного життя, але й щоб цей кандидат через довголітні духовні вправи й релігійні практики став святим душею, бо без святости душі Святий Дух хоч і зійде на священика за молитвою Єпископа, але душпастирська праця такого священика не буде мати успіху, а його спасіння є дуже сумнівне.

Коли ж ми поглянемо на всяких тлумачів св. Письма й почуємо їх тлумачення, часто суперечні зі собою, тлумачів, що не мають ніякої підготовки до тлумачення, що самі не розуміють, що говорять, то аж страшно робиться до чого вони прийшли, по що вони своїми грішними руками посягають, на що вони зважилися? Коли ж звести таки двох тлумачів з двох інших сект, або навіть з тої самої секти, що собі протизорічать і їх запитати хто їх навчив такого пояснення св. Письма, то вони вам в один голос відповідають: Святий Дух! Чи Святий Дух буде собі самому протизорічати? Чи є багато “Святих Духів” і кожний інакше говорить? Чи може то диявол користає з людської гордості й зарозумілості й сіє своє зерно в душах тих простеньких людей без знання і побожності. Ці ж самі люди, що ансліпо йдуть за своїми провідниками, які є тільки звичайними ложними пророками, поборюють давні християнські традиційні обряди, що не тільки дуже прикрашують Богослуження, але й підносять душу людини до Бога, розположують її до щирої покаяної чи прославної молитви, заохочують людину до подяки Творцеві й витискають на уста молитву просьби і перепросьби.

Сьогодні дуже багато є таких поважних і розумних провідників віроісповідань, що справу розуміють, що найвищий час уже здійснити об’-

еднання усіх християн світу під одним сильним, віками виробленим і випробованим та Богом поставленим проводом, як завіщав Христос у своїй Архирейській молитві перед Своїми муками й смертю на хресному дереві. Сьогодні, як ніколи перед тим, відчувається страшний і грізний наступ нечуваного й невиданого безбожництва, що мов страшна туча суне з Москви, щоб стерти з лиця землі християнство.

Головною основою до об'єднання християн є любов і без цієї чесноти об'єднання неможливе. Сказав Ісус Христос до своїх учнів: “Нову заповідь я даю вам, щоб любили ви один одного. Потому й знатимуть, що ви мої учні, коли любов будете мати між собою”.

З цих слів Господніх бачимо, що коли Господь наш Ісус Христос проповідував і будував Свою св. Церкву, то за фундамент цієї будови дав нам Свою Божу любов. І тому любови і святости від нас усіх Він вимагає. Вже в Старому Завіті св. Письма Бог дав ізраїлитянам дві головні заповіді любови, на яких “закон і пророки стоять”, а це є: “Люби Господа Бога твого всім твоїм серцем, усіми своїми думками, всією твоєю душею і всіма твоїми силами, а ближнього твого як себе самого”. То значить Бога мається любити усім своїм еством, а ближнього так, як любить власну особу. Отже любов є найбіль-

шою святістю. А чи мають її за святість усі християни? Чи будують на любові між собою Боже Царство? Багато християнських проповідників проповідують ту любов своїм вірним, але її в своїм власнім житті не практикують. Вони часто об'єднуються з агентами сатани, які кидають словами ненависти, вигребуючи з попелу забуття всякі ненадійні причини, сіють не любов братню але диявольську ненависть і хоч-не-хоч співпрацюють з ворогами Бога, а себе називають пастирями і архипастирями. Вони здерли з Христової Церкви, як Невісти Господньої, одежу святости, яку дав їй Христос і за цю одежу торгуються, як Христові кати під хрестом Господнім. Замість цієї одежі накинули свою одежу, яка є різного кольору по їхньому уподобанні. До того називають себе справжньою Христовою церквою, відкинули всякі установи апостолів і їхніх наслідників, а позаводили свої видумки, не згідні із наукою Христовою, не питаючи, чи це буде угодне Богові, чи ні. А найбільш болюче це те, що вони твердять, що тільки їх церква єдино правдива. З цього найбільш користає ворог християнства атеїзм, безбожництво. Це витвір диявола, який споконвіку воює проти Бога. Аж страшно подумати, але виглядає, що тепер сповняється Апокаліпса-Об'явлення св. Івана Богослова й писання

св. Пророків про послідні часи, перед приходом Спасителя, який вдруге прийде, але цим разом судити людей за їхнє невірство й брак любови та єдності. Що буде з тими, що любов проповідують, а нишком сіють ненависть, Чи не відносяться до їх поступовання Христові слова, який казав людям фарисеїв слухати, так робити, як вони навчають, але не робити так, як роблять вони?

Також тяжким, непростимим грохом є те, що багато всяких провідників задивлені на свою власну популярність серед людей, голосять таку релігію і закладають таку церкву, якої Христос ані не проповідував, ані не оснував. Не післав бо Господь Ісус Христос Своїх Апостолів, щоб вони проповідували Церкву Христову по своєму вподобанні, ані в своєму імені, але по вподобі Божій і в Боже Ім'я. Христос оснував Церкву чисту й святую, і такою вона мусить бути.

Об'єднані християни світу в одну Церкву й споєні одною гарячою любовю зможуть тоді, за Божою поміччю, звоювати атеїзм, оту многоголову апокаліптичну гидру, а також і навернути ті поганські народи, що ворожо ставляться до християнства, як Буддизм, Браманізм, Магометанізм, Юдаїзм та інші. І вони мають віру у Бога, але фальшиву, бо єдиною правдивою вірою є та, яку об'явив Ісус Христос, а св. Церква подає її до вірування людям. Об'єднане християнство під од

ним провоодом за Божою ласкою могло б повернути поган до Христової віри, бо кожна людина має неначе завдаток бути християнином. Св. Іван Богослов ось так пише: “Був світло правдиве той, що просвічує кожну людину, що приходить у світ” (Івана гл. 1, ст. 1). Отже й погани прийшли зі світлом Христовим на світ, тільки те світло мусить при допомозі християн світити яркіше і ніколи не погасати. Для цього потрібно місіонерів, більше як християнство мало до тепер, щоб дальше йти між ті поганські фанатичні народи й понести до них Христове світло. Христос: “Спокій мій оставлю вам, спокій мій даю вам, не як світ, даю вам” (Ів. гл. 14, ст. 27). Отже посилена місійна праця серед поган є великою запорукою миру у світі, а з тим і є великою допомогою для урядів і держав. Тоді християнські уряди держав будуть питати поради в свого духовенства, бо духовенство, це наставники Господні, що стоять перед Богом, щоб спасати християнські народи від гріхів, а нехристиянські народи до християнства навертати. І коли постане єдність і любов між духівниками християн, тоді вороги св. Церкви почнуть навертатися до християнства, охришчуючись в Ім'я Пресвятої Тройці, бо всі вони найдуть правду і любов. А єдність, любов, правда й покора мусять побороти все зло в світі.

Приглядаючись до різних поганських віровизнань, часто нам треба паленіти від сорому, що в нас християн немає того, що мають доброго вони: дисципліну, покору, єдність і відданість своєму релігійному прововоді. От хоч би взяти Мусулман. Один з мусулманських провідників Ахменд Дедат з Кейптавн (Південна Африка) гостро заатакував місцевого англіканського єпископа д-ра Йоста де Блянка за його “намагання затруїти уми християн проти мусулман”. Промовляючи до зборів Мусулман (біля 10 тисяч осіб) в Кейптавн, Ахмет Дедат осудив єпископа де Блянка за це, що він окреслив Магомета такими словами: “Магомет — це щира людина, але фальшивий пророк”. Дедат сказав, що “між християнством та іслямом є багато спільного”, бо іслям признає чудесне народження Христа і вважає Його Месією. Але “чи може бути фальшивим пророком той, що за ним є 500 мільйонів вірних і що створив справжнє братерство людей (Мусулман) по всьому світі, без уваги різниці раси, чи кольору”? Далі він поставив питання: “Чому ж різні віроісповідання християн відкидають віру один одного, коли всі вони вважаються послідовниками цього самого Месії” (Христа)? В іслямі цього немає. (Вісник, з 15 грудня 1960, ч. 24).

Господь наш Ісус Христос умиваючи ноги Своїм апостолам, робив це тільки на те, щоб навчити їх і нас покори. Ця покора мала перейти на їхніх наслідників. А чи так було в ході віків?

Дуже прикрим явищем цього світу є, що всякі релігійні провідники, замість зрозуміти, що існує на землі одна-єдина Христова Церква й з нею об'єднатися, то вони хочуть один над другим верховодити, заводять нові установи в своїх організаціях і т. зв. церквах, незгідні з уставами Христової Церкви, які передали своїм наслідникам св. апостоли, та які є з Божого наказу, повидумували багато новостей, замість сильно держатися св. Письма й Апостольського Передання, як держиться Христова Церква, задержуючи одність навчання для всіх своїх членів у цілім світі. Тому що ці всі християнські організації і т. зв. церкви не держаться одного навчання св. апостолів і їх безпосередніх наслідників св. Отців Церкви, то одні з другими не годяться, себе поборюють і навипередки ведуть місійну працю, щоб здобути для себе більше визнавців, очернюють других взаїмно, а себе вихваляють, що їх є найліпше, найсвятіше і найправильніше. З цього всього створився хаос недовірства багатьох, які не є членами Христової Церкви. Таке безвірство людини є почвою для атеїзму, а атеїзм для комунізму. Комунізм робить вели-

кий заколот у світі, пускає клясу людей на клясу й ширить ненависть. З того постає таке невірство, що відкинено дві головні заповіді любови Бога і ближнього. Багато людей під впливом комуністичної агітації перестали вірити в Бога й вірити в любов до ближнього, яка є мірилом віри в Бога. І тепер багато вже не вірять в те, що ближнього треба любити, але наперед себе самого, свою родину, свою націю, свою організацію, добра вона чи ні. Коли ж виникне незгідна політика між двома державами й одні другим виповідять війну, то тоді починається масове вбивство не питаючи хто є ворог, а хто ворога приятель. А чому люди мають бути собі ворогами? Для людини тільки ворог Бога може бути її ворогом. А то один з одної армії, а другий з другої, тій ворожої, ніколи себе в очі не бачив і ніколи один з другим не запізнався, ані не пізнав його поглядів, один другому нічого не винен і за що має один другого вбивати і нищити?

Ще пророкові Мойсееві на горі Синай дав Бог заповідь: “Не вбий!” Цю заповідь в кількох місцях св. Письма пригадують св. Євангелисти устами Ісуса Христа. А коли прийде війна, то тоді, нерас і християнські уряди, дозволяють масово вбивати людей і то, щоб якнайбільше. А коли хто вчинить т. зв. геройство й виб’є багато людей, тому дають велике признання, причіпають

медалю і вивисшують його понад других. А хто відмовиться вбивати, того чекає велика кара. А може там в перших рядах ворожого фронту стоїть найліпший приятель? І його треба вбити! А за що? На війні часто люди допускаються великих злочинів супроти своїх противників. Коли б таке сталося в мирний час, то за це була б страшна кара смерти на шибениці, або на електричнім кріслі, чи від розстрілу. А на війні за такий злочин дістається вже похвалу, бо держава неначе війною отвирає сезон на полювання, як на оленів чи на качки. Звірят також не можна вбивати, як нема сезону. Отже трактується людину, що сотворена на образ і Божу подобу, як звірину. На звірят ідуть полювати тільки охотники, а вбивати людину примушують. Ті ж що примушують самі не йдуть воювати, а тільки заохочують до цього, а потім за масакру наділюють орденами. Крім злочину морду на війні, країна, що попаде в таке нещастя й по ній перекоотиться війна, зазнає всякого нещастя, яке тут вичисляти годі. На цих злочинах вбивства і на людському нещасті найбільше користають фабриканти зброї і воєнних матеріялів. Вони грубо оплачують винахідників всякої модерної зброї, що тепер завершилася різними родами атомічної зброї і вкінці несамовитої сили знищення водневою бомбою. Таку зброю і захопону проти неї виробляють всі теперішні потуги

світу. Значить чигає людина на людину, щоб її стерти з лиця землі, не дбаючи про те, що сама загине. Чи це є розум? Чи не справджується стара українська приповідка, що “кого хоче Бог покарати, то йому відбере розум”?

Також дуже наївно виглядає московська агітація за розброєнням. Самі кричать: роззброюйтеся! але до себе цього примінити не хочуть і відкидають всякі умовини роззброєння. Тепер і невчений розуміє, що большевики хочуть роззброїти цілий світ, щоб здійснити завіщання Леніна про “всесвітню революцію і диктатуру пролетаріату”. Тільки, що в самому СРСР пролетаріят не диктує, а советська буржуазія на чолі з найбільшими імперіялістами, які колинебудь були під проводом партійних босів. Єхидну політику СРСР розуміє добре західний світ навчений досвідами з загарбаних москалями країв і ані не думає роззброюватися, бо знає, що сила озброєння є одиноким засобом, якого бояться большевики та одинокою захороною, щоб не потрапити в комуністичну неволю.

Після другої світової війни знищені війною країни вже відбудувались, добре забезпечились і готові вже до нової війни. Фабрики зброї і воєнних матеріалів перестали продукувати, бо всього досить виробили. З цього зростає безробіття, бо нікуди діти продукції, нема чим платити робіт-

никові, отже мусять його відправити. Робочі і безробітні влаштовують страйки, бо не вистає заробітків, ані допомог на життя. Інші, що мають задовільну платню хотіли б ще більше розкошувати й також страйкують, беручи приклад з інших, які страйкують теж тому, що на конто держави хочуть підвищити свій стандарт життя. Від старших приклад бере молодь і тяжко запрацьований гріш батьками, чи таки власний витрачує на непотрібні поїздки автами, на алкогольні напитки, малі діти щораз більше курять тютюн, починаючи від 8-го року життя, а від 12-го вже публично. Ані діти, ані старші не дбають про те, що це шкодить дуже здоров'ю, відбивається на навчанні дітей, бо алкоголь і тютюн є отрутами, що запаморочує пам'ятевий змісл людини та приводить до легкодушного життя. Легкодушне життя знову розвиває в людині всякі неморальні пристрасти й побуджує до неморальних діл, що йдуть знову в парі з гордістю, зухвальством і бугою. Отже алкоголізм для дорослих і молоді нікотинізм для молоді й дітей є незвичайно шкідливий під кожним оглядом. Хоч появляються тут і там брошури, що вияснюють шкідливість цих налогів, хоч тут і там виголошуються реферати й переводяться дуже річеві дискусії, але в порівнанні до зростаючого алкоголізму й нікотизму все це замало.

Якщо світ мав би зробити прогрес у поліпшенні людських характерів, у підвищенні рівня моральності, то не тільки мусить віддати всю свою увагу розвиткові техніки й електроніки, але й духовому поступові людини в ділянці збереження моральних законів. Бо тоді для кого всі винаходи й ця велика наука? Дегенерати цього не потребують. Таке однобічне зосередження дуже шкідливе для людства. Також потрібно не тільки більшої самодисципліни, карности й контролю, але й відповідного навчання в школі від елементарних клас про шкідливість алкоголізму й нікотинізму. Не менше важливим є виховувати дітей і молодь в дусі людяности, моральности, доброї поведінки й пошани до старших. Підставою всіх цих виховних засобів є релігійне виховання дитини не тільки вдома, в церкві й релігійних організаціях, але передусім у школі. Але коли уряди викинули Бога не тільки з урядів, фабрик, робітень і публичних місць, але навіть зі школи, то напевно, що нема що говорити про моральне виховання і добру поведінку молоді. Другою причиною лиха є ще й те, що багато вчителів дають злий приклад життя, п'ють і курять на публичних місцях. Отже позбавлення молоді тютюну й алкоголю певно підвищило б рівень їхнього морального життя, але й додало б сил до праці в школі, а навчання релігії та пізнання Бо-

га, що є всевидючий і всезнаючий та перебуває на кожному місці, що за добро нагороджує, а за зле карає, усвідомило б молодь, що є якась санкція за добрі чи злі вчинки й це здержало б їх від зростаючого зухвальства, грішного життя й дало б велику силу народові до піднесення морального рівня життя, а з тим і Боже благословення в усьому.

До програми виховання треба ще й додати усвідомлювання молоді в тому, що не всі люди однаково можуть заробляти гроші, бо одні є здібніші й проворніші, а другі повільніші в науці й праці, але й ті, що менше заробляють, чи ті, що заробляють багато, не повинні витрачувати тяжко запрацьованого гроша на речі, які є шкідливі.

ПОСТАННЯ КОМУНІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ

Світ тепер поділився на дві політичні й соціальні системи. Як одна, так і друга система боряться за своє існування, а навіть за перемогу своєї системи в світі. Ці змагання привели світ до холодної війни, яка ведеться в дискусіях та економічній політиці, застрашуванні взаємному війною і перегонами в зброєнні та винаходах, головню в ділянці виробу ракет та супутників. Та-

кі заходи одних і других створюють проблему життя, або смерті народів світу в майбутньому.

Капіталістична система тримається давньої ідеалістичної системи, коли то панувала свобода слова, віровизнання, а приватна власність була святістю. Цих дібр бажає, сотворена Богом, вдача людини й кожна людина старається їх осягнути. Тому в капіталістичних країнах держава є власністю людей і для людей створена. Одне це ідеалістичної системи на шанують багатії, ця менша кляса людей, але заможна, і вона використовує більшість населення держави, трудящу, працюючу клясу. Багата пануюча кляса, що посідає усі урядові позиції і переважно тільки помагає собі рівним, не рахується з бідною працюючою клясою людей. Тому бідніші, щоб одержати допомогу від багатших, виробили собі кращі права й тим самим кращі умовини життя, мусять це робити організовано. Звичайно найбільш пекучі домагання працюючих мас полагоджує уряд через посередників робітничої кляси. Нема року, щоб такі домагання робітничої кляси не ставила працедавцям при допомозі страйків, чого не можна було робити в минулому сторіччі. Тоді пануюча кляса працедавців, поступаючи з людьми як з невільникми полагоджувала всякі домагання так, що тяжко карала тих, що такі домагання ставили. Такий спосіб був добрий для працедав-

ців, але дуже злий для працюючих. Це було справжнє невільництво, хоч так не називалося, а цього невільництва багата кляса не дуже хотіла відректися. Тому бідна кляса мусіла повстати до боротьби і тільки в боротьбі робила поступ до кращого, якщо цю боротьбу виграла. Спосіб такої боротьби залишився між працюючими по сьогодні в багатьох краях світу у формі страйків, крім СРСР, де страйки є суворо заборонені, а за спробу страйку робітників так карають, як за “контрреволюцію”.

Отже де найбільше було насильства, там приходило навіть до кривавих революцій, як це було у Франції, а підчас першої світової війни в Росії. Там революційні провідники, користаючи з того, що війна протягається, а негодування на уряд зростає, вбивають царя і проголошують революційний уряд. Довідавшись про це війська на фронті самовільно залишають позиції на боєвих фронтах і повертаються додому разом зі зброєю. На терені Росії приступають вони до революційних загонів. Урядові війська, що ще тоді залишились, не дають ради в боротьбі за старий лад з переважаючими революційними силами. На чолі революційного уряду стоїть Ленін, якого німецький уряд переслав до Росії в запльомбовану вагоні. Він, як незвичайно здібний агітатор, хоч не менше здіб

ний демагог, з готовою програмою революції в Росії та заведення комунізму на основі “Капіталу” жида Маркса, підіймає віками принижений і експлуатований пролетаріят, створює третій інтернаціонал і під гаслом “Повстаньте гнані і голодні” та “грабуї награвоване” робить переворот у державі. Після літ тяжкої боротьби, головно з арміями уряду Самостійної Української Держави, опановують вкінці большевики давню територію Росії, крім земель, що перейшли в посідання польської держави. Даючи на початках своїм визнавцям земельні посілости в т. зв. НЕП (Новій Економічній Політиці) в 1930 — 32 роках ці посілости відбирають, нищать багату верству селян, т. зв. куркулів, а їхні посілости перемінюють у колгоспи. Добиваючись до здійснення ідеалу комуністичної держави застосовують тяжкі кари й переслідування свого власного населення під проводом жорстокого тирана Сталіна, як його характеризує Етлі в своїй книзі: “Прем’єр перестерігає”. Щоб ніхто не міг у границях краю критикувати уряду скасувати вільне слово, а щоб християнська релігія не вчила людей науки про Бога та не проповідувала св. Євангелії, яка є наукою любови й милосердя, кажуть, що “Бога нема, а релігія, це опій для народу”, себто дурман. Тоді винищують зовсім духовенство, яке було противне їх владі,

а церкви обертають в магазини. Ті церкви, що стояли їм на заваді тому, що були побудовані на найкращих площах міст, руйнують, не дивлячись, що вони були архитворами мистецтва. Щоб не було кому ставити спротиву новому невірництву, ще гіршому, як було за царя, винищують поголовно інтелігенцію, а на її місце виховують свою власну, совеецьку. Забороняють під найважчими карами, аж до кари смерти, критикувати уряд. Можна тільки хвалити. З того повстає непевність завтрішнього дня. Злочинців випускають з тюрем і роблять їх своїми агентами й донощиками. Цим створюють систему підозріння між населенням, яке боїться своєї тіні. Життя стало неможливим ще й тому, що є тільки одна партія, без опозиції і права критикувати уряд і переводити вільні вибори, як це є в демократичних країнах. Разом з тим заведено тяжку, виснажливу й непомірну працю у фабриках і колгоспах. Чисті зиски з праці забирає в більшості держава, а багато меншу частину віддає, на заробітну платню працюючим. Ця платня не вистачає на життя і це створює нестерпні відносини. Тих, що невдоволені карають на місці по тюрмах, або вивозять на Сибір, де приготовано для них табори примусової праці. В цих таборах стало перебуває около 15 мільйонів невірників, що живуть у найважчих умо-

винах життя. Так було за Сталіна, так є за Хрущова. Ось так голословна покровителька працюючих ССРСР поступає зі своїми власними громадянами, над якими неподільно панує КПС (Комуністична Партія Союзу) та своїм терором і використанням бідної робітничої кляси переросла в сотеро свій попередній царський режім. Не зважаючи на цілковите обіднення населення, позбавлене найпримітивніший засобів до життя, ССРСР хоче накинати свою утопійну систему цілому світові. Для цього ведуть комуністи пропаганду в цілому світі й мають багато успіхів, бо всюди трапляють на непоінформованих, бідних людей, які готові піти навіть зі самим чортом, щоб легко, без чести й праці, вести розгульне життя.

Одначе правда має таку прикмету, що ти її хоч і під землю сховай, а вона вилізе. Так вилізла правда з ССРСР і не допомогли нічого тюрми та задратовані й сильно стережені кордони, не змогла й “залізна занавіса”. Ця правда говорить про кривду, яка діється народам ССРСР, дарма, що брехлива советська пропаганда захлинається перехвалками свого поступу в політичному й господарському житті. Щоб похвалитися своїми осягами ССРСР дозволив відвідувати туристам свою державу. Одначе міри обережності

є такі великі зі сторони уряду ССРСР, що кожна група дістає провідника, а властиво агента поліції, який береже кожного туриста, щоб він не пішов туди, куди хотів би самий, та щоб довше не побув у краю зі своїми рідними, але стільки, скільки часу йому призначать. Найважче дістати дозвіл поїхати в Україну, яка стогне в московській неволі. Навіть за пакунки-подарунки своїм рідним уряд ССРСР накладає велике мито та всякі такси. Все це разом коштує подвійно, як варта сам паунок. Так використовують комуністи милосердя рідні в західному світі, а самі милосердя для бідних не мають, бо й ті, що там живуть і ті, що посилають пакунки бідні селяни й робітники. Ось так рятує визволителька бідних. А намагається визволити світ від капіталізму й взяти бідну клясу під свою опіку. Комунізм поборов капіталізм у своїх країнах, а що в заміну за те дав? Неволю, тиранію і нужду, не дав того, що обіцяв, а весь тяжко запрацьований гріш людьми обертає на зброєння, щоб бути готовим до удару, коли червоні боси вирішать, що час світової комуністичної революції вже настав. І хоч всі розуміють, що нетерпимість одної системи до другої приведе до війни, але нічого зарадити лихові не хочуть. А тимчасом з Москви та сателітних країн ССРСР, ідуть брехливі перехвалки про досягнення, які в західно-

му вільному світі були кільканадцять літ назад. Бо якщо б там було все так, як каже пропаганда, то уряд СРСР дозволив би розкрити цю правду, виніс би її на світову арену й дав другим до наслідування, щоб і другі народи скористали з таких великих досягнень. Така держава, що себе так вихваляє, повинна доказати цю хвальбу, а не закривати себе залізною заслоною.

Багато недочас має й капіталізм, який збрійться по зуби, щоб перемогти комунізм коштом добробуту свого населення. І в капіталістичних країнах є страх і непевність за свою будучність, бо війна висить на волоску вже довгі роки.

Обі ці системи мені представляються, як дві великі будівлі, що збудовані на слабких основах. Коли ж прийде велика світова буря, то вони обі не встояться і обидві впадуть. Однак знаючи систему будови комуністичного бльоку можна припускати, що вона є більш видержлива, а ще як прийдуть до влади більш відповідні люди, щоб перебудувати комуністичну систему. А така перебудова є дуже конечна, щоб ці дві системи, комуністичну й капіталістичну зілляти в одну, вибравши з одної і другої те, що найкраще відповідає людській вдачі, її поривам і потребам. Люди навчилися спювати каміння до купи при помочі цементу і води та піску, ство-

рюючи сильну масу, яка є відповідною для всяких будівель, то чому б не зуміти при добрій волі людей створити найбільш відповідну систему життя на землі? Подібно, як з цементом, мається справа зі шкірами, коли хочеться з них мати футро. Так і обі ці системи мусять бути відповідно споєні й припасовані до потреб людства, щоб з них виробити зовсім відповідну для життя народів одну суцільну систему життя і правління. А тоді запанує спокій на землі.

Як дійти до такої доброї системи? Передусім треба знаціоналізувати добро великих власників-капіталістів, даючи їм повне відшкодування, не так, як це зробив комунізм. До відшкодування треба ще й виплачувати дивіденди з їх знаціоналізованих маєтків разом з процентами. Робітникам уряд повинен продавати уділи (шери) тих установ, стягаючи одну третину з заробітної платні. Уділи мав би купувати робітник у тім підприємстві, де він працює. Цими грішми малося б виплачувати знаціоналізовану фабрику, чи яке інше, з великим капіталом, підприємство. Одначе це відносилось б тільки до тих підприємств, що вартують понад один мільйон долярів. Також не відносилось б це до підприємств збудованих шеровцями, ані до кооператив, що також існують на уділах. Ці всі інституції є народні. Знаціоналізувати треба всіх

тих, що мають капітал понад один мільйон доларів. Бо з мільйона можна жити самими тільки відсотками. Система накопичення мільйонів є злою системою, бо одні, ті що їх мають не можуть їх зужити на протязі цілого життя, а другі мусять ходити й шукати праці, щоб заробити на неvistачальні життєві потреби. Такі великі підприємства повинні належати: половина до уряду, а половина до народу. Себто мав би викупити половину шерів уряд, а другу половину робітництво. Тоді б можна розділити на всіх працю і не було б безробіття. З половини, яка належала б до уряду, уряд робив би витрати на державні потреби, як дороги, платня службовцям, нагороди за патенти, шкільництво, комунікація, отворення нових індустрій, тощо. Бо в невідповідній системі капіталізму, як і комунізму, є корінь лиха.

Нововибраний президент ЗДА Кеннеді, що вже показав свою сильну руку. після зложення присяги в день інавгурації подав принципи своєї політики. На адресу советського Союзу він сказав: "Починаймо наново — пам'ятаймо, що згідливість не є знаком слабости і що щирість треба завжди доказати ділами. Не переговорюймо з причини страху, але ніколи не біймося переговорювати. Нехай обі сторони перший раз піддадуть серйозні і точні пропозиції щодо інспекції

і контролі зброї”. А до американського народу він звернувся з такими словами: “Не питаєте, що ваша держава може зробити для вас, але що ви можете зробити для своєї держави”.

До цілого людства і всіх його держав у світі він сказав: “Не питаєте, що Америка може зробити для вас, але що ми всі разом можемо зробити для справи свободи людини”. Головною думкою і ідеєю в промові президента Кеннеді було: давати, не брати. Він ще сказав, між іншим, що “ціллю людства не повинно бути створення нового балянсу сил, але **створення нового світу законів**, в якому могутні були б справедливі, а слабкі забезпечені”. Згадуючи ж про нові держави, през. Кеннеді сказав: “Тим новим державам, яких ми вітаємо між вільними державами, ми даємо слово, що одна форма колоніялізму не промине лише тому, щоб на його місце прийшла ще гірша, залізна тиранія”. Цими словами натякнув през. Кеннеді на тиранію, що є в ССРСР та на систему колоніялізму під плащиком со-в’єтського Союзу. Устами през. Кеннеді Америка зобов’язалася боронити новостворені держави, які ще недавно були колоніями, якщо б ССРСР хотів їм накинати свою форму правління і зробити з них своїх сателітів, або й прилучити до свого союзу.

Справа, що має багато до побажання, це

справа оподаткування фермерів. Земля повинна бути власністю народу, але фермери повинні платити податки не від землі, а від своїх прибутків. Це дало б велику поміч бідакам, що мають дуже малі посілости, або й неурожайні землі, які не мають що продати. Така реформа податкової системи є конечно потрібна для країн, що себе визнають демократичними, а мають за велику свободу в накопиченні капіталів, через що терпить фермерський і робітничий стан, якого визискують і позбавляють праці.

Советський Союз повинен також подбати про добробут для своїх народів. Так як обіцяв Ленін і Сталін, земля повинна бути власністю селян разом з колись розпарцельованими панськими ланами, а не так, як зробилося потім, що селян загнано в примусово створені колгоспи й наділено їм малі городці попри хати, замість дати більші наділи. Навіть за панщини, чи кріпаччини в кол. Польщі і Росії кріпаки мали свої земельні посілости. Більші наділи землі легше обробляти машинами й селянин знав би, що не працює задармо на державу. Висувається тут справа справедливого розподілу праці й збору, а за тим звільнення селянства з податків. Кожний колгоспник повинен бути як шеровець свого колгоспу, а не як невільник, бо в колгоспі була б частина його землі. Колись ця земля бу-

ла власністю селян. Її від кожного власника відбрали і правно вона залишилася nadalше власністю, хоч тепер зрабованою. До того мусить бути свобода, щоб кожний міг покинути колгосп, як йому так бажається, але тоді треба йому звернути його шер з процентом. Отже колгоспи повинні бути побудовані на основах кооперативного життя, де кожний член має свій уділ. Такий уділ на бажання шеровця повинно йому виплатитися готівкою, а за ту готівку він міг би собі купити, що захоче. Якщо ж нема такої системи, то той колгоспник є невільником, а не шеровцем того колгоспу. Індустрії і торгівля також повинні бути розділені на кооперативний лад так, що половина повинна належати до уряду на його державні витрати, а половина до робітників, які в тих підприємствах працюють на базі уділів, з яких робітники повинні одержувати дивіденди без оподаткування. Такий уділ міг би власник шеру відпродати, отримуючи повну його вартість. Робітник в СССР повинен одержувати більшу заробітню платню від робітника в Америці тому, що в СССР нема великих власників земельних посілостей, ані індустріяльних підприємств, як це є в ЗДА, чи інших капіталістичних краях. Тих маєтків нема кому виплачувати, а всі вони належать до пержавного суспільства. В СССР було б куди легше

перевести таку реформу, як в капіталістичних краях, але цю реформу мусілося б переводити в демократичний спосіб, по волі народу. При такій системі кожний робітник мав би охоту щадити гроші, щоб мати свою власність, а ця власність, як природна у вдачі людини дає заохоту до щирої, відданої праці.

Такої, мною обдуманної системи розподілу дібр треба як у західному, так і в східному світі. Це дало б відповідну плятформу до зближення і злучення обох систем, які вийшли б на добро людству.

Для світового миру найголовнішою справою є справа вільних виборів по волі народу, щоб відбулося голосування за самоуправою де є населення однакової національності. Тоді покажеться воля цього народу, чого він собі бажає. Це була б дійсна справедливість держави, яка це перевела б. Але держава побудована з багатьох націй є імперією і вона собі ніколи не бажає, щоб здійснювалася воля народу, але народам накидає свою волю, як це є в ССРСР. Одначе, щоб довести до таких вільних виборів у такій імперії, всі нації світу повинні на цьому настоювати і це вибороти. Щодо Червоного Китаю, то це одна велика суцільна нація, вона має багато свого власного клопоту внутрі з постійним голодом і перенаселенням. Там панує постій-

ний диктаторський лад від віків. Цей голодний кольос тільки й того чекає, щоб вибухла війна й щоб оба противники були знищені взаємно. Тоді Китай може вдарити на кого захоче, щоб здобути чиюсь територію собі на здобичу, а винищивши народи на тій території, її заселити китайцями. Це є здогад, але не без основ. Такий плебісцит по державах, як повинно бути в імперіалістичних державах, домагаючись вільних виборів, дало би добрий вислід і змусило би СРСР у себе та в своїх сателітах перевести вільні вибори, створити опозицію до своїх урядів і перевести багато потрібних ухвал, як це є в демократичних країнах. Вкінці прийшло б до самовизначення народів окупованих імперіалізмом, бо вони без допомоги націй світу нічого самі, з такими поліційними й по зуби озброєними державами, порадити не можуть.

Теперішня політика, це наче гра в шахи. Щоб себе охоронити, а противника заскочити, добирають всяких можливих способів. Це теж на те, щоб противника ослабити, а свої позиції зміцнити. Подібно є тепер у Конго де бельгійці зовсім невідготованим конголійцям до державного, самостійного життя, під натиском обставин, що заіснували в Африці, неначе на сміх, дали самостійність. Тепер ці люди не можуть дати собі ради, бо до нічого не привчені. Кілька

тих т. зв. політиків не вистачають на таку велику територію з великим населенням. Після відходу бельгійців почали там налазити большевики й робити, як всюди, хаос. Вкінці Об'єднані Нації вирішили дати їм допомогу. Та біда в тому, що ті ООН створені з двох собі противних політичних блоків, які неоднаково радять конголійцям. Так розшарпувані люди самі не знають, де шукати правди, на яку ногу стати. Одні здаються на випрошену поміч ООН, а другі їх поборюють. Тому ООН тяжко сформувані там сталий і авторитетний уряд і завести порядок. Але вони порядок мусять завести, отже великим коштом, переважно західного блоку, вдержують в Конго військо тоді, коли СРСР і його сателіти відмовляються це військо вдержувати, хоч самі належать до ООН. Зате вони почали на свій комуністичний лад вишколювати провідників для Конго і інших африканських держав, щоб Африку позискати для себе. Вкінці може прийти до того, що скомунізовані чорні можуть повстати проти білих, головню на початку в Полудневій Африці, де уряд расового відокремлення ще й підливає оливи до вогню, завівши нечувану в світі дискримінацію. Здається, що ці причини найбільше грозять світовому мирові. Знову може вибухнути повстання Мао-Мао в Кенії, яким тепер уже допоможе ціла африканська раса,

щоб їх визволити від білих окупантів. Така по-става Африки може вдарити по ООН і завдати їм смертельну рану. Це може бути кінець ООН, якщо інші політичні комплікації цього кінця не при-спішать. І знову так усе ускладнюється, що гро-зить новим вибухом війни, яка може потрясти ці-лим світом. В такій війні, підбунтовані боль-шевиками чорні, можуть виступити проти білих і не тільки в Африці, але й в США, бо полум'я расової революції може перекинутися і на аме-риканський континент, де живе кільканадцять мільйонів чорних. Зокрема тоді були б дуже загрожені полудневі стейти США, де від кількох літ іде скрита непримирима боротьба білих з чорними. Всякі заходи уряду США мають тільки сповидний успіх. Що є причиною цієї дискримі-нації і боротьби?

Причина криється глибоко в людській вда-чі. Людина з природи любить красу. З почуття цієї краси розвинулося від найдавніших часів мистецтво різних галузей, як малярство, кери-міка, архітектура, різьба, косметика, музика, тощо. Почавши ще від печерних часів по сьо-годні, гонитва за красою не устає і ця краса в людині є вроджена. Бог щедрою рукою розси-пав по цілому світі велику красу, а в душу лю-дини вдихнув любов до краси. Тому, що чорна раса не посідає таких прикмет краси, як біла,

біла чорної не любить. Другою причиною є ще й розходження у вдачах, бо чорні від віків мають у своїх серцях африканське сонце й тому гарячі, а ця гаряч переходить часто в дикунство. Це не в смак білим і вони чорними погорджують, вважаючи їх дикунами. А найбільшим лихом у світі було б, коли б повсталася така боротьба чорних з білими всередині держави. Цьому можна би запобігти відділивши чорних від білих, зосередити їх в одному місці, на якійсь великій території. Для цього треба би перевести плебісцит, чи чорні й білі на це погоджуються. Це дало би безпеку, щоб у державі не вибухла горожанська війна. А тепер усього можна сподіватися, коли з усіх сторін грозить велика небезпека війни. Політики і соціологи США повинні це добре простудіювати й запобігти власній катастрофі.

Буває і таке, що білі в своїй імперіялістичній політиці бачать тільки себе, як це є тепер в Альжирії, де білі поселенці ніяк не хочуть допустити до самовизначення арабів і створення одної альжирської держави, чого хоче през. Де Голь і більшість французького населення. Отже в багатьох випадках не чорні, а білі винні в неспокою і заколотах у світі.

ПРОРОКУВАННЯ СВІТОВИХ ПОДІЙ

Виглядає, що предсказані св. Іваном Богословом події в його Об'явленні тепер починають здійснюватися. Бо вже здійснилися слова про упадок королівств. Від першої світової війни до тепер упало кілька монархічних держав, а монархи пішли на вигнання, або погинули. Страшний звір, що має прийти, це ніщо інше, як атеїзм, який за всяку ціну старається переконати всіх, що ніякого Бога нема і таке навчання в школах та перевиховання населення заведено в ССРСР та всіх його сателітах, та по інших країнах, де комунізм має владу. Вірять тільки в мамону, то є в науку, яку використовують виключно для своєї пропаганди комунізму, а не на поліпшення життя населення, що більше: обдирають ще це населення з останнього, щоб виробляти всякі "спутники", які коштують мільярди доларів та ними доказувати перед світом свого генія винахідливості й поступу, а фактично цей прогрес полягає на тім, що населення ССРСР та їх сателітів не має найконечніших середників для заспокоєння найпримітивніших потреб, а невільництво й визиск всотеро перевищає невільництво та визиск рабів у добі з-перед народження Христа. І це називається прогрес. Крім того кому-

ністи вірять тільки в свою мрію, а це в поширення комунізму в світі шляхом еволюції, а навіть революції, щоб захопити всіх, що ще не є під їх владою, бо ще замало їм тих рабів, яких мають.

Дальше св. Іван Богослов пише в Апокаліпсіці: “І отворив свої уста на хулу проти Бога, щоб хулити Його ім’я і Його житло, тих, що мешкають у небі. І дано йому провадити війну зі святими, і перемогти їх; і дана йому власть над усяким родом, і язиком і народом. І поклонялись йому всі, що мешкають на землі, яких імена не написані в книзі життя Агнця, убитого від оснування світу. Коли хто має ухо, нехай слухає.” (Апокаліпса св. Івана Богослова, гл. 13, стихи від 6 — 9).

Ось так описує св. Іван діяльність змія, що вийшов з моря. Хоч цей змії-потвора є символом поганського римського царства, яке жорстоко переслідувало Христову Церкву, але й більшовизм також переслідує Церкву.

Хоч і атеїзм переконує всіх, що Бога нема, а “релігія, це опіум для народу”, але неначе всій цій пропаганді на злість справджуються слова св. Пророків, що писали св. Письмо Старого Завіту, а також починає справджуватися Апокаліпса. Чи дійсно ці святі люди могли писати неправду? Ні, вони були надхне-

ні Святим Духом, який є Духом правди. Цього звіря, про якого пише св. Іван ми можемо вже бачити тепер. Цей звір старається силою захопити світ під свою владу, накинути націям систему свого правління й господарки, визути світ з усього, що шляхотне й святе, а на те місце покласти своє п'ятно рабства. Чому Господь Бог це допускає? Бо вже переливається чаша Божої терпеливості за гріхи людей; всякі ті страшні богохульства, страшне безвірство й злочини мусять бути покарані, а зле насіння мусить бути вигублене. Колись Бог карав людей потопою води, а тепер буде карати потопою вогню. Про те говорить Пресвята Богородиця малим дітям у Фатімі, про те пригадує вона дівчині Ганусі в селі Середнім, калузького повіту, що буде страшна вогняна війна, якщо не покаються. А втім, усе те, що написане у Святім Письмі мусить сповнитися, бо така воля Божа.

Одначе, як виходить зі св. Письма, Бог не хоче знищення світу, тільки хоче покарати тих, яким дав силу розуму й здібність пізнати найглибші таємниці природи, а вони цей розум обернули проти Бога. З несамовитого зброєння наймодернішою зброєю, тепер бачимо, що йде до атомової війни. Така атомові війна загрожує знищенням напасників і нападених, бо ще дов-

го після вибуху водневої бомби буде вбивати людей атомовий пил тих, що їх не досягла бомба. І яка мудрість в такому знищенні? Сотки тисяч таких бомб чекають тільки на оп'янілу дурійку якоїсь провідної особи, яка може дати наказ скинути такі бомби на ворожу територію при допомозі ракет, щоб не посилати туди свого війська на погубу. Отже переживаємо тепер страшний критичний момент. Чи того Бог собі бажає, який сотворив цей прегарний, мудро обдуманий світ? Який сотворив усю ту безмежну красу, кожному сотворінню дав відповідну вдачу й природу, все приспособив для вжитку й користи та в нічому не зробив помилки, крім нечислених виїмків, які називаємо "вибриками природи", а які є на те, щоб ми були вдячні Богові, що ми не породилися каліками, але маємо все потрібне для здобування життя. Бо мало є таких випадків, щоб хтось народився без очей, без вух, обо носа чи смаку, нюху, дотику. Багатьох наділив Бог великим розумом і пам'яттю, інших звичайними здібностями, як кого. Які ми були б нещасливі, як би нам чогось з цього бракувало. Від природи, сотвореної Богом, всяке сотворіння має все те, що йому потрібно. Водяне птацтво має плавки на ногах, а птацтво, що гніздиться по деревах, пазурі. Всему, що живе на землі Добрий Всемо-

могутній Бог дав мужеський і жіночий роди, всім дав насіння для розмноження потомства, щоб “росли й множилися і наповняли землю” (кн. Буття св. П. Ст. 3.). Для різного роду сотворінь Бог призначив відповідну поживу й оборону проти ворога. Вчімся Бога пізнавати по Його природі, яку Він сотворив, з того сотвореного світу, який називаємо землею, а все разом зі землею вселенною. Все це сотворив Бог зі Своєї премудрости й безмежної любови до людей, яких зробив панамі цієї землі. Він дав людині мудрість, щоб це все вона могла пізнавати, над тим думати, це запам’ятувати. Так, це все великий Божий дар для людини. За цей дар Бог вимагає від людини служіння Йому, послуху, віддання, жертвенної любови, праці над пізнанням Бога й віри в Нього та щирої покори. Щоб це все в людині виховати й зберегти для спасення душі людини, Бог дав їй свої святі заповіді, післав на землю Свого Єдинородного Сина, який показав упавшій людині, як людина повинна виглядати, Своім життям молитви, праці й великих діл дав людині приклад до наслідування Його, об’явив людині правдивого Бога, заснував для людства одну, святую, соборну й апостольську Церкву і дав їй власть через св. Апостолів та їх наслідників навчати й зберігати в ній все те, що навчав Він, Христос, для доб-

ра світу, для спасення людства, для освячення душі людини, що її сотворив і призначив до Божого Царства. І якраз тоді, коли Господь Бог розвинув людині ум і дав їй спроможність вглянути в найглибші тайни природи, щоб з тих великих вислідів користали, а за цей великий добробут, що його має велика частина світу, дякувати Всевишньому й прославляти Його святе Ім'я, взялись люди виробляти атомові бомби, щоб ними розбити цей чудовий світ Господній, який так мудро сотворений і влаштований, та приспособлений для життя сотворінь на ньому. Нагадуються тут слова великого генія українського народу й найбільшого його поета Тараса Шевченка: "Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде." Бо покарає за це Бог тяжко цих премудрих, а немудрим дасть Бог Свою силу. Мудрість безбожників оберне Бог в найбільші дурощі.

До Вас, моє Слово, вчені! Ви наукою повідкривали нові світи й краї, збудували їх і привели до розросту їх і добробуту. За це маєте бути вдячні Богові, бо нічого людина сама від себе не має, коли не дасть їй Господь. Це Бог показав дорогу до всяких винаходів. Ці винаходи мають служити людству на добро народів, на науку пізнавання Бога. А ви цими винаходами хочете знищити Божий світ. Коли такі пляни

має противник Бога диявол, що наклонює людину до всякого зла, до незгоди, ворожнечі, підступства, фальшу, гордості, хитрощів, до видумок на знищення свого ближнього, то нема дивниці. Людина легко йде на диявольські покуси та, що не знає Бога, або знати Його не хоче, що не практикує релігійного життя, а не раз диявол перемовить її на кару. Тому треба почати, коли вже не запізно працю, щоб через ширення любови, прихильности й щирости зневтраїлізувати спори, що повстали між обома блоками. Як це вчинити?

СТВОРЕННЯ СВІТОВОГО УРЯДУ ЗІ ВСІХ НАЦІЙ

Щоб міг заіснувати сталий мир на землі, мусять народи створити сталий сильний Світовий Уряд з усіх націй, подібно як тепер є ООН. Однак цей світовий уряд мусить бути зовсім іншої форми, щоб було більше справедливости і більше довіря одних до одних. Конечно треба підбирати для цього кращих фахівців і саможертвенних людей. Вони не повинні ганятися за розкошами, за нагромадженням маєтків, але мають бути справжніми і деалістами і зовсім відданими людьми великій справі миру в

світі. Вони передусім не повинні курити тютюну й пити алкоголь, бо такі люди є невільниками, рабами своїх налогів і не можуть вони бути вільними Божими дітьми. Такі мужі Божого Провидіння не повинні вимагати великої платні. В такому Уряді не сміло б бути людей з багатої кляси, ані всяких безвірників, від яких роїть-ся світ. Вони вже “гарно” нагосподарили до тепер, ми пізнали їх, що з ними нема Божого благословення, отже таких нам не треба. Хто з учених мав би право засідати в такому Уряді? На мою скромну думку, професори християнської філософії, фахові чесні політики й християнські соціологи. Вони повинні такий уряд організувати. Підготовою повинні зайнятися всі університети світу і вибирати відповідних кандидатів до такого Світового Уряду. Скількість вибраних повинна бути така, як показує біжучий рік, а кожного року треба по одному додавати, щоб це було корисне й більш торжественно виглядало. Сорок інших треба вибрати на резерву, щоб ними заповнювати опорожнені з різних причин місця. На кожне місце в Світовому Уряді повинно бути призначених три кандидати, яких малося б вибирати таємним голосуванням бальотами. Вони не повинні належати до ніякої партії. Рахуючи, наприклад, від тепер, то тих урядників мало б бути 2000, як сталих у світо-

вону Уряді. До того Уряду могли б належати тільки християни, а коли б вибрали поганина зі ще ненавернених народів, тоді він мусить навчитися правд Христової віри й охреститися. Бо інакше він не буде правильний і вірний. Такий Уряд має бути підніжком Христа, світським урядом у Христовому Царстві. Цей Уряд має бути миролюбний, не відноситися ворожо до ніякого народу і покірний Всемогучому Богові та Царю Ісусу Христу, який обіцяв і має прийти, щоб судити живих і мертвих при кінці світу. Тоді Христос перебере в тім Уряді провід. Тоді буде відбуватися суд і справедливість по Його волі. Коли ж Він обіцяв, що прийде, то Його обітниця мусить сповнитися, але наперед мусять сповнитися всі предказані пророками події. Ці події саме тепер почали сповнятися. Отже такий Уряд має бути вибраний зі щирих, добрих, люблячих Бога й ближнього людей, що несклінні до розкошів, здержливі від танців, пиття алкоголю і курення тютюну. Ці речі прийняв світ за розкіш, яка є грішна. Такі люди мусіли б дати примір святости та любови і змагання до добра в світі. Вони мусіли б бути заприсяжені на вірність Богові й націям цього світу, а не тільки своїй державі.

Якщо б удалося віднайти відповідних кандидатів і перевести вибори до такого Світового

Уряду, то кандидатів з професорів філософії і найкращих фахівців політики мало би бути вибраних 1900 (тисячу девятьсот). До повних 2000 урядників Світового Уряду шістдесят (60) повинно бути провідників Христової Церкви і сорок (40) найкращих фахівців судівництва. Тоді разом становило б 2000 всіх вибраних до Світового Уряду. Всі вони мали б бути запряжені на вірність Всевишньому Богові і всім націям світу, а не своїй власній державі, чи нації.

Після таких виборів повиннося б проголосити три дні свят. Всі християнські церкви і релігійні організації повинні тоді спільно молитися на площі під голим небом, без всяких процесій, тільки з молитвенником. Всі мали б молитися по черзі. Ця спільна молитва повинна відбуватися від 20 червня до 1-го липня після виборів. Це був би тиждень перемоги світла над темрявою. В ці дні мала б відбутися ця присяга вибраних. Після цього повинні визначити день до створення комісій і писання конституції, яку уложило б тих 2000 урядовців. Ця конституція має бути складена для волі, добра й християнського поступу народів у світі, починаючи від найголовніших точок. Кожний член, що уповажнений буде вкладати цю конституцію має подати проєкт своїх думок, як він найкраще розуміє

та що відонислося б до тієї точки. Кожний має подати свій власний проект, а не копіювати від другого. Коли ж усі подадуть по точкам свої проекти, тоді всі ці проекти треба взяти під розвагу й вибравши спільні думки всіх укласти з них точки конституції. Ці точки повинні бути відповідно впорядковані, починаючи від першого числа (1). Тоді знову розглянути за чергою другу тему й наскільки буде найбільше спільних думок, так їх відповідно вложити й дати їм, себто цій точці число 2, бо цей спільний погляд є на черзі другий, як найліпший після першої точки число 1. В такій черговості треба поступати далі, вибираючи для кожної теми спільні найкращі думки і їх зазначувати відповідним числом. Писати свої думки мають всі члени Світового Уряду. Щоб було це ясніше, подаю примір: Написало 900, що мали спільний погляд, потім 500 других, що мали свій спільний, потім 300 третих, 150 четвертих, 90 п'ятих і так далі до останнього. Кожній групі людей повинно зазначити їх число. Погляд цих перших 900 повинно записати до конституції, а їх точка була б тільки проектом, заки прийде до слова Уряд Вирішення. І так точка за точкою, а котра найбільш розумна, то класти її в першу чергу. Всіх точок конституції повинно бути стільки, скільки є тих, що її укладали, щоб на кож-

ного припала одна точка. Отже дві тисячі точок і дві тисячі укладаючих конституцію. А кожний з них мав би мати дві тисячі точок свого власного укладу. Кожна точка мала би мати ухвалу й бути зазначена відповідним числом, по порядку. Аж після закінчення писання малося б обчислити одинки, двійти, трійки і т. д. Після обчислення ухвали кожного параграфу конституції, кожний мав би забирати місце в уряді. Так хто тоді буде мати найбільше одинок, то він буде забирати перше місце, за ним наступає другий, третій і т. д. за чергою і за своїм призначенням. А котрий буде мати найбільше одинок стане головою того уряду, а другий його заступником, а далі міністри, потім дорадники, а послідних сорок будуть резервовими і будуть забирати місця тих, що через якусь причину не можуть явитися. Таке писання конституції може забрати багато часу, але буде практичне, щоб вибрати добрий уряд по волі знавців писання законів. Ці правники будуть старатися написати правильну конституцію для народів світу. Тоді не треба буде партій по державних парламентах, бо все буде рішатися по конституції Світового Уряду. Не треба би також Сенату, а партії перестали б грати ролю. Найважлише з усього, щоб мати всюди освічених людей, які держали ся б правил конституції і постанов Сві-

того Уряду, щоб були справедливі. Це з'єднало б довіря всіх націй світу, а це знову причинилося б до спільної згоди і любови.

Міністерства в Уряді мали б важливі позиції і їх мало б бути 24, по 25 людей у кожному міністерстві. Значить один міністр і 24 його до-радники, не враховуючи в це число його службовців. Такий Кабінет мав би тоді складатися зі 600 осіб персоналу не враховуючи службовців. У цім уряді (кабінеті) найбільше заняті будуть два міністерства: міністерство віроісповідань, яке займуть християнські провідники світу, на другому місці міністерство судівництва, яке мусять займати самі правники, в тому найбільше число суддів. Далі тих 1400 повинні бути поділені на групи дослідних комісій і до допомоги в дискусіях важливих проблем, як це є в кожному парламенті. Вибір такого Уряду в такий спосіб може забрати зо два роки часу, доки закінчиться писання конституції, але таким способом можна вибрати провід Уряду без труду, по справедливості віддаючи першенство тим, що цього варті на основі укладання конституції. Так уложена конституція повинна завести в світі мир. Світовий Уряд мусить мати сильну армію зложену з усіх націй світу не меншу двох мільйонів вояків, що були б добре вишколені, а після цього всі держави повинні цілковито

роззброїтися, вдержуючи тільки поліцію для порядку.

Найкращим і найбільш відповідним місцем для Світового Уряду, на мою думку, був би Єрусалим у Палестині, у святій землі Ісуса Христа. Це старовинне місце мало б бути модерно перебудоване до всіх потреб і чудово прикрашене, бо ж це була б столиця всього світу на хвалу Богові і Цареві всього світу. Тому такий Уряд повинен бути підніжком Христового Царства. Христос у свій час прийде й поблагословить цей свій Уряд, як застане все в порядку, в любові. Такий Світовий Парлямент має бути збудований на зразок писання в Об'явленні св. Івана Богослова. Це повинна бути велика, чотирикутна зала до засідання ради Світового Уряду, тут мало б бути вміщених 24 престоли міністерств, а на середині стояв би престіл зі щирого золота, прикрашений діамантами, а на поруччі крісла напись: СЛОВО БОЖЕ, бо таке є Його Святе Ім'я. Того престолу, ані того крісла ніхто не сміє займати з мешканців землі. Цей престіл повинен дождати Царя Спасителя.

Коли ж столиця вся, будинок парламенту та його внутрішні влаштування будуть готові та чудово прикрашені, тоді повинен бути заряджений святий піст на сім тижнів, який має полягати на тому, що не можна буде: їсти ніякого

м'яса ні м'ясних страв, курити тютюну й пити алькогольних напиктів, влаштовувати балів і всяких забав з танцями для всіх народів світу. При кінці сьомого тижня має відбутися святкування трьох днів свят, про які згадується по вище та які мають припасти між 20 червнем і 1 липнем. В ці дні має відбутися посвячення Нового Святого Парляменту Світового Уряду, який має бути Урядом Миру Світу.

Одначе вище описане не є найважнішою справою нашої програми, але те, щоб розв'язати проблему теперішньої грізної ситуації, яка витворилась між державами світу. Найважнішою проблемою є переорганізація Об'єднаних Націй на Світовий Уряд, обравши до цього Уряду відповідних людей. А що їм робити дальше, то Господь Ісус їм у свій час відкриє і вони найдуть відповідне місце на державу Світового Уряду. Одначе я ще раз підкреслюю, що найвідповіднішим місцем для Світового Уряду є Єрусалим у Святій Землі.

Писання св. Письма про послідні часи, коли то будуть збуватися всякі Божі кари, які мусять збутися при кінці світу, наводить на думку про війну, яка висить на волоску. Але коли б ми й дочекалися такої війни, що є можливе, то що вона нам принесе? Розкіш і добробут? Я думаю, що хіба нещастя і всякі знищення та

при тому всякі пошесті недуги. Якщо б були знищені цивілізовані міста і три четверті населення світу, як про це пишеться у св. Письмі, а з тих, що залишуться тільки деякі спасуться, то це певно може статися в наступній світовій, але цим разом уже, в атомовій війні. Так ціла північна півкуля може бути зовсім знищена, а тільки деякі далекі полудневі краї, як частина Полудневої Америки, Нова Зеландія, Австралія та деякі острови можуть оціліти від війни, але атомічний пил може досягнути й тих, що залишаться.

ПРОБЛЕМА ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Студіюючи теперішні події в світі я зустрівся з проблемою жидівської ізраїльської держави, що тепер набрала розголосу в світі у зв'язку з процесом Айхмана. Ця держава ще до народження Христа була під Божою охороною протягом сторіч, а Бог був її безпосереднім володарем. Ця держава отже мала т. зв. теократичну систему володіння. З ізраїлитян і для ізраїлитян Бог Отець післав Свого Сина Ісуса Христа, щоб найперше спасти свій вибраний народ, а потім і інші народи світу. Якщо б були ізраїлитяни прийняли Ісуса Христа, як Спаси-

теля і в Нього ввірили, їх Бог був би благословив на всі часи, а з цього здібного народу були б вийшли провідники світу, що вірно стерегли б Божого Закону, а з тим і вічного миру в світі. Але жиди цього не зробили. Христос “до своїх прийшов і свої Його не прийняли” (Ів. гл. 1, ст. ...1), але з заздлости жидівські провідники розп’яли Його, як злочинця між двома розбійниками. Перед тим заявили Пилатові, що “кров Його на нас і наші діти” і зараз ця кров Христова на них упала та на їхні покоління. Божа кара почалася від того, що 70 р. після Христа жиди зробили невдале повстання проти Римлян під проводом Бар Кохби, яке Римляни жорстоко здусили, розпинаючи на хрестах усіх зловлених мужчин, а жінок беручи в неволю. Тоді була знищена і ерусалимська Соломонова святиня. Та на цьому не закінчилося. Бог потім ще посилав ворогів на жидів, які їх винищували, а землю забирали в посідання. Тоді жидівський нарід розбігся на всі сторони, а найбільше їх поселилося в Європі, розсіваючись поміж всякими народами. Якщо б вони держалися були одного гурту, то напевно були б собі вже знайшли територію для своєї держави, як це зробили інші народи. Яка причина? Жиди шукають тільки легкої праці, а вже ніколи не любили вони фізичної праці, а в своїй державі вони мусіли б

мати всяку роботу, отже розійшлися в пошукуванні за легкою працею між інші народи. Найчастішим зайняттям жидів було купецтво, торгівля алькогольними напінками, бо це було найпоплатніше. Мала тільки частина жидів займалася всяким ремеслом. Маючи великі прибутки з коршем, жида всякими спекуляціями старалися загарбати багатства країв, у яких вони жили, не соромилися мати вплив на уряди, а навіть і перебрати уряди в свої руки, чи мати над ними контролю. Тому в європейських країнах було багато суддів, адвокатів, лікарів та інших всяких інтелектуальних працівників, жидів. Конституція держав, у яких вони жили робила жидів рівноправними з усіма іншими громадянами, які своїми здібностями і хитрощами легко доходили до освіти і високих становищ, підплачуючи тут і там тоді, коли бідна верства громадян тих держав такої освіти одержати не могла. Але ця конституція була ухвалена аж в минулому сторіччі, а до того часу панщина, під яку жида не підпадали. Одначе й тоді жида не мали великих впливів, бо великі магнати не хотіли мати між собою жидів, а держали їх тільки при собі, бо жида були дуже услужливі, зокрема в донощицтві на підданих, які часто бунтувалися проти визиску. За такі услуги жида одержували в посесію корчми, чи право на ведення торгівлі. Не

тільки до скасування панщини, але ще довго потім жиди були орендарями всяких панських маєтків, хоч вже була конституція. Однак не-заможне населення було задоволене з конституції, що вже не треба на пана робити, та все ще не мало проводу для ведення освітньої праці. Єдиним інтелігентом на селі був священик, що за церковними справами не все мав нагоду подбати про освіту й шкільництво для населення, а дяки, які вмiли читати й писати, тільки найздібнішим давали лекції письма і граматики, переважно в тяжко зрозумілій церковній мові, як це було між слов'янськими народами. Християнська віра навчає покори і послуху своїм властям, хоч теж шукає розв'язки всяких пекучих соціяльних і культурних проблем, які в той час ще були на дуже низькому рівні. Шкільництво при церквах починає розвиватися аж у першій половині 19-го сторіччя. а працю над освіченням населення та навчанням державні уряди наділюють духовенство всякими церковними добрими, як і монастирі, які перші започаткували не тільки писання книг, але й всякі винаходи. Вкінці з проголошенням конституції постають державні учбові заведення, зовсім не подібні до сьогоднішніх шкіл, а при них інститути. До цих шкіл масово вступає жидівська молодь, а закінчивши потрібну освіту йде на поса-

ди до найбільш непросвічених місць, головню на становища суддів і в декотрих округах 70% суддів були жидами, а торговлею займалося 50% жидів. Витискаючи так громадян держави на друге місце, жиди позаймали визначні становища, на які могли дістатися тільки багаті. Аж при кінці минулого сторіччя розвинулося і стало доступним для незаможного населення шкільництво. Здобувши освіту починають народні провідники боротися за рівноправність у своїй власній державі, щоб пропорційно до населення одержувати місце праці. Жиди, що не йдуть на ніяку асиміляцію, стали на дорозі до становищ для родимих громадян держави, хоч жидів не було більше нігде, як 10%, а їхні маетки становили 30%. Спротив жидам був найбільший в Центральній Європі, але задля лояльності до урядів ніхто не вистував до явної боротьби, хоч ненависть і притаений бунт росли з кожним роком. Аж війни провокують населення до жидівських погромів, або окупанти витискають з жидів їхні маетки, часто нераз з життям. Багато паде невинних жертв через доноси жидів, які все служили сильнішому. Підчас першої світової війни маетки жидів зазнають великого знищення російськими військами в Галичині й Буковині, які до того часу були під австрійською окупацією. В другій світовій війні жиди зазнали жах-

ливого терору й винищення шість мільйонів жидів Гітлером. Залишилось їх небагато і ці залишки, бачучи, що вже далше ніяк їм жити розсіяними по світі, звертаються до ООН з проханням дати їм Палестину, яка тоді була під протекторатом Великої Британії. І так вони ту державу дістали завдяки Великій Британії і ООН, які їх усадовили на тій землі під умовою, що будуть згідно жити з арабами, співмешканцями цієї землі. Однак жиди слова не дотримали, але маючи перевагу в зброї, витиснули арабів на вузьку приморську піскову пустиню, недалеко Гази. Там це населення тепер під опікою ООН, живе в шатрах примітивним життям. Після створення Арабської З'єдиненої Республіки цих нещасних скитальців перейняв під свою опіку президент тієї республіки Нассер, великий ворог жидів та їх держави. До тої маленької держави з мільйоновим числом населення почало з'їздитися щораз більше скитальців-жидів, які забажали жити в своїй державі, але та держава показала їм замала. Тоді задумав Ізраїль свою державу поширити коштом своїх сусідів. Коли ж Єгипет попав у війну після націоналізації Суецького каналу на шкоду Британії та Франції, тоді до війни проти Єгипту приступив також Ізраїль не питаючись навіть ООН, чи на те погодяться. Тоді сталось дійсне чудо. ООН скрити-

кували цю інвазію Британії, Франції і Ізраїля, дали їм догану, казали забрати свої війська з території Єгипту й припинили всяку війну. Єгипет тоді дістав признання і відшкодування і цю справу, також і Єгипет, залишили в спокої. Та єгиптяни під проводом свого президента Насера ніяк того Ізраїлеві не можуть забути. В цілі знищення ізраїльської держави вони з'єдналися з іншими арабськими державами в З'єднану Арабську Державу, т. зв. Лігу Арабських Республік, а мапу Палестини так "поправили", що зовсім викреслили Ізраїль з карти. Тим часом Ізраїль узброївся наймодернішою зброєю і далі чекає нагоди, якби то поширити свою територію. І таких держав є більше, що тієї воєнної нагоди ждуть, але всьому на перешкоді стоять ООН, що до ніякої агресії не допускають і найсильніших. Так світ тепер поділився на різні бльоки й далі тремтить перед війною. Найгірше положення під політичним, економічним і територіальним оглядом має все таки жидівська держава Ізраїль. Під політичним оглядом найгірше тому, що оточена з трьох сторін арабами, а від заходу морем. Отже скрізь вороги. Таке саме є положення територіальне. Економічне також незавидне. бо чому ж мали б усе відбуватися збірки на потреби тої держави між американськими і канадськими жидами?

Відомо, що Палестина тільки частинно урожайна, а все інше тільки самі неужитки. Нема також там ніяких природних багатств, як мінерали, до-рогі метали й таке інше. Вся нафтова ропа і ди-яманти майже в посіданні арабського бльоку. До цього ця країна скоро буде перенаселена, якщо жиди захочуть покинути ЗДА, Канаду й інші краї і переселилися до Палестини. Тенденції до об'єднання і замешкання на традиційній і по-токами крові й сліз жидів злятій Обіцяній Землі, в ізраїльтян були все. За тією Землею вони ви-йшли з єгипетської неволі й за кожний раз, як попали в кожную іншу неволю тяжко за тією землею тужили, як за славою свого світлого минулого. На тій землі по сьогодні стоять па-м'ятники славного минулого, як останки руїн Соломонової святині у виді муру, т. зв. Муру Плачу, біля якого жиди проливають сльози, рік річно згадуючи могутнє царство Давида, Соло-мона та їх наслідників. В Єрусалимі лежить гріб царя Давида, над яким теж усе плачуть жи-ди благаючи Бога, щоб відновив давню могут-ність Ізраїля і вибавив від ворогів. Багато місць в Палестині пригадують жидам ті переможні оборонні бої з різними ворогами, яких Ізраїль мав досить в ході віків. Отже й тому Палестина є найдорожчим місцем для жидівства цілого сві-ту, а Єрусалим такий дорогий для них, як для

мусулман Мекка, де спочиває тіло пророка Магомета. Неменше дорогий є Єрусалим і його околиця для християн світу, бо це Свята Земля, яку вздовж і вширш своїми святими стопами багато разів перейшов Божий Син, Господь наш Ісус Христос, Спаситель світу, а зокрема в Єрусалимі Христос приніс з Себе страшну криваву жертву за гріхи світу, там воскрес і там вознісся на небо. Але закон екзистенції є найсильнішим законом на землі. Мимо всіх тих святощів для жидів, небезпека зі сторони Ліги З'єднаних Арабських Республік є така велика, що грозить жидам загрозою в разі вибуху нової війни. Тому варто б самим жидам застановитися над тим, чи не підшукати би іншого, більш відповідного місця під свою державу Ізраїль, щоб не повторилося нове винищення жидів, як за Гітлера, й нове розсіяння, як це було в середніх віках християнської ери. Переселившись на нове місце світове жидівство могло б краще виплекати чисту семітську расу, не змішану з іншими, задержати свої старі традиції без страху їх цілковитого знищення, краще себе економічно піднести не надіючись вічно на заможних американських і канадських жидів, мати відповідно до своїх здібностей і історичного значення політичний престиж у світі й найважливіше самим мирно й без страху жити та своїм існуванням на

спільній території не провокувати арабів до сталих агресій. В такому положенні, як тепер є Ізраїль, в сусідстві ЗАРеспублік, мирові в світі не бути. Для світового християнства важне було б ще й те, що жиди порвавши зі своєю традиційною територією може б вкінці зрозуміли, що Месії їм нема чого чекати, бо Месія вже прийшов, але жиди його не пізнали. не прийняли та й ще вбили руками Римлян, але кров Месії взяли на себе й своїх нащадків. Цей Месія-Спаситель людства, це сам Божий Син Ісус Христос, який Своїм обрізаням показав, що до жидів прийшов, а Своїм хрищенням в ріці Йордані показав дорогу до спасення.

Провід жидівського народу, який старався в ОН і Британії, щоб повернутися назад до Палестини, яку жиди опустили колись, повинен був застановитися над тим, якої величини території їм потрібно, якщо в Ізраїлі мав би поміститися 15 мільйоновий нарід, зібраний з цілого світу. Бо держава, в якій живе тільки один мільйон жидів, а 14 мільйонів поза границями, не є державою в повнім розумінні того слова. А тим мільйонам нема куди дітися на такій малій території. Тому й мимохить покутує в палестинських жидів думка, щоб поширити свою територію коштом арабських країн. Це є вимога подиктована вправді konieczністю, але ця вимога є

неморальна. Коли осудив світ німецький чи японський народи, що коштом інших країв і народів хотіли придбати собі більше території, бо їх краї є перенаселені, то чому світ не мав би осудити жидівський нарід за те саме? А втім вже раз ОН нап'ятували жидівську агресію на Єгипет в афері Суезького Каналу. Це більше не повинно повторитися, якщо має заіснувати на світі сталий мир.

Тепер я хочу піддати мою пропозицію, яка може бути великого політичного значення в майбутньому. Рівночасно прошу, щоб мене ніхто не осуджував, що я є антисеміт, бо я таким ніколи не був і не є. Мені єдино на серці лежить добро людства, чого доказом хай будуть мої щоденні молитви до Всевишнього за сталий мир у світі, добробут і свободу всіх людей, яких батьком є Небесний Отець, а ми всі Його діти, а тому й брати між собою. В ім'я того світового братерства я пишу ці рядки й прошу Бога, щоб всі ці мої думки, пропозиції й виводи ввійшли в серця Ваші, Достойні Провідники Світу, й знайшли там відповідний відгомін на користь усього людства.

Моя пропозиція є, щоб провід світового жидівства в порозумінні з урядом Ізраїля ще раз звернувся до Британії і попросив її нового місця під поселення. Цим місцем міг би бути

якийсь підхожий острів, що є власністю Британії. Одначе мені здається, що для такого народу, як жиди, найбільш підхожим була б Нова Зеландія. Тому я пропоную поробити всякі заходи зі сторони проводу світового жидівства й уряду Ізраїля та шляхом переговорів і заключення угоди з урядом Нової Зеландії набути цю прегарну і під кожним оглядом відповідну країну на стале поселення жидів, як тих, що є горожанами Ізраїля, так і розсіяних по всіх державах світу. Нова Зеландія має знаменитий, куди кращий клімат, як Палестина, багато родючої землі й пасовиська для овець, що є улюбленим зайняттям жидів, з багато більшою територією, як Палестина, зглядно як територія теперішнього Ізраїля. Нова Зеландія відокремлена морем від цілого світу. Вона положена на теплих полудневих морях, відомих зі своєї краси і багатства.

Але тепер питання: куди дітись новозеландцям? Це не важко, мені здається, було б полагодити, якщо уряд Нової Зеландії згодився б відпродати свій край ООН у порозумінні зі всіми своїми горожанами. Тоді можна б набути велику територію для поселення в Австралії, де є ще багато місця на поселення десятків мільйонів людей. В ім'я сталого світового миру уряд Австралії повинен прийняти новозеландців за своїх громадян, які ані походженням, ані мовою

та звичаями зовсім не різняться від австралійців, з якими сотки літ пережили в дружбі і згоді, маючи навіть спільні інтереси, як члени Британської Спілки Народів (Коммонвелту). Також новозеландці в ім'я світового миру не повинні противитися тому, що покидають свій рідний край. А втім вони були б добре забезпечені і нагороджені викупом їхньої землі ООН.

Над цією моєю пропозицією я ще раз прошу уряд Ізраїля глибоко застановитися; щоб не жити постійно неначе між молотом а ковадлом, в постійному страху й грізній небезпеці, неначе в обіймах ворогів, які ждучи на повалення ООН тільки затиснуть свої лабети, які можуть бути смертельними для Ізраїля. Араби можуть тоді легко використати міжнародне положення, бо аліянти, зашаховані комуністичним бльоком, не дадуть допомоги жидам в Ізраїлі. Нова війна може принести іскру, що спалахне расовою ненавистю в усіх країнах світу, отже й на тих територіях, де живуть у розсіянні жидаи. Там може вибухнути, нечуваний в історії антисемітизм, що знищить ще гірше жидів, як це було в другій світовій війні. Отже це питання є великої ваги й над цим повинен серйозно призадуматися Ізраїль.

Після такої розв'язки цього наболілого питання і щасливого поселення в Новій Зеландії

мільйонів жидів, вони мусіли б ОН дати зобов'язання, що житимуть мирно з іншими народами світу. Моїм глибоким бажанням є, щоб до цієї заяви уряд Ізраїля, як представник усього світового жидівства долучив ще й заяву, що всі жиди бажають повернутися знову під Божу опіку і хрищенням змиватимуть зі себе Кров Божого Сина, яка стала прокляттям для жидів, стаючи членами Одної, Святої, Соборної і Апостольської Христової Церкви.

Вже вище я згадав про те, що столицею Світового Уряду має бути Єрусалим. Світовий Уряд не потребує великої території, а тільки місця для своїх державних установ. Єрусалим є споконвічним центром усього християнського світу. Це місце поблагословив Бог, як центр Давидового Царства, з роду якого вийшов Його Син, Ісус Христос, про якого сказав до Пречистої Діви Марії св. Архангел Гавриїл: "...І дасть Йому Господь Бог Престіл Давида, вітця Його, й царюватиме над домом Якова по віки та й царству Його кінця не буде" (Лука, гл. 1, ст. 32 і 33). Після св. Письма, до Єрусалиму будуть приїздити володарі цілого світу й будуть кланятися Цареві царів. Цей могутній, Божою силою, Володар, Ісус Христос, буде володіти з найбільшою справедливістю і безмежною любов'ю до людства, за яке колись віддав Своє життя. Всі

володарі й їх народи будуть боятися Його, приноситимуть Йому дари та в покорі кланятися будуть Йому. Так описують св. Пророки про Володаря над Володарями та Його столицю, Новий Єрусалим. По вподобі Божій, отже, там, у тім святім городі, має мати свій осідок, аж до кінця світу, Світовий Уряд, створений по Божій вподобі.

Тому теперішній Єрусалим має бути модерно перебудований в тих дільницях, де він ще не є перебудований. Він має бути прегарно удекорований та завжди світитися бездоганною чистотою. В ньому не має бути нічого нечистого, бо нечистота найбільш мерзька в Божих очах. Доми повинні бути тільки виключно на мешкання та приміщення для урядів, на магазини для людських потреб, у яких урядники й працюючі одержували б безплатно приділи. Також не було б там всяких кабаретів і шинків з алькогольними напитками, ані склепів з продажем тютюну. Не повинні бути також в обігу ніякі гроші, бо вони порушують святість місця і витворюють атмосферу погоні за мамоною. А гроші з платень, які будуть одержувати урядники й працюючі будуть виключно на те, щоб гуртово ними оплачувати всякі запотребування громадян св. Місця поза його границями.

В Єрусалимі та в його околиці і на тери-

торії Світового Уряду мають жити і працювати три класи людей. Кожний до степеня своєї класи повинен одержувати винагороду, відповідно до своєї праці й призначення. За ці платні купували б громадяни Світового Уряду все, що потрібне для їх життя, отже оплачували б удержування своїх помешкань, комунікацію, за це одягалися б і їли, оплачували б дозволені законами Христової віри й моралі розривки, як театри, опери, фільгармонії, пляжі і таке інше. Але приділ їжі щодо якості, але не щодо кількості, бо їди має бути подостатком, був би однаковий для всіх трьох клас. Це мало б не допустити до гордості найвищу і середню класу супроти найнижчої класи та держати їх в покорі, а позбавити найнижчу і до певної міри середню класу всякої грішної заздрости. Про Святе Місто і цілу територію та всіх мешканців дбали б уряди всіх народів, оплачуючи відповідно до своїх спроможностей податки на отримання Світового Уряду та його членів, мешканців Святого Городу та його території.

Такий був би мій начерк думок, порад, пропозицій і сугестій щодо створення Світового Уряду, через який має прийти сталий світовий мир. Тоді справдяться пророцтва св. Пророків і придуть володарі усіх народів світу, щоб скласти Володареві Володарів, Господеві Гос-

подствууючих поклін з обітницею покори, любови й віддання та досмертної вірности. А всі в тім народи землі, що будуть готові на приход Його, привітають і поклоняться Христові Цареві та віддадуть під Його опіку своє життя, свої духові й матеріяльні надбання. Одначе все станеться тоді, як буде велика єдність всіх християн у світі під проводом Христової Церкви в релігійних справах та під проводом Світового Уряду в політичних, економічних, військових і культурних справах. Тоді здійсняться слова Спасителя, який сказав: “Та й інші мають вівці, що не є з цієї отари, й ті маю привести, і почують мій голос, і буде одна отара й один пастир” (Ів. гл. 10, ст. 16).

Нехай буде слава триединому Богові в Пресвятій Тройці, Отцю і Синові й Святому Духові по вічні віки, бо Його Царство і Сила і Слава.

МОЛИТВА ЗА СВІТОВИЙ МИР І БОЖЕ ЦАРСТВО НА ЗЕМЛІ

Поможи нам Господи Боже, Святий і Всемогучий, щоб Ти застав нас приготованими на Твій приход, а не в гріхах ненависти й приготувань до нової війни. Не вкинь нас, Господи, в пропасть великого страждання, яке приносить

війна. Не допусти знову Твого предвічного ворога-диявола, який воює проти Тебе і проти Імени Твого Святого, підмовляючи людей до гордості через великі досягнення науки, яку їм представляє як їхнього бога. Цею гордістю засліплює він людей, щоб Тебе, Єдиного Бога й Творця людства та його надбань не пізнавали, а вповали виключно на свій розум. Диявол бо воює як змії, щоб покорити собі цей світ і всю вселенну та, щоб відвернути всі народи від Твого Пресвятого Лиця. Не допусти Боже, щоб сталося так, як св. Пророки пророкували про послідні часи перед святим приходом Твоїм. Там бо написано, що всякими страшними карами буде Бог карати мешканців землі за їхні гріхи непомірні, за знехтування Святих Заповітів Твоїх. Просимо Тебе Господи Святий, Вседержителю, відверни кару від людей Твоїх і не давай дияволу на знищення твориво Твоє, Ти наш Всемогутній Творче Боже. Духом Твоїм Святим уселися в серця провідників наших та урядів усіх держав і народів на землі, щоб вони могли зрозуміти і прийняти Волю Твою Святу, Твою любов і розуміння потреб свого ближнього так, щоб постав сталий світовий мир на землі. Помози Боже всему духовенству християн землі повести своє стадо до єдності зі Святою Вселенською Церквою Твоюю і привернути до Тво-

його стада всіх нехристиян, для спасіння їхніх безсмертних душ. Надхни мудрістю провідних людей у світі, щоб вони могли вибрати зпоміж себе Світовий Уряд, який кермував би Народом Твоїм і приготував достояннє Твоє до славного приходу Твого, за благословенням Святої Церкви Твоєї. Дай ласку, щоб усі народи землі взаємною любов'ю до Тебе й до себе простелили гідно дорогу Твою та в покорі й чистоті сердець своїх привітали Тебе Царя миру, щоб поклонились Тобі і славу та честь віддали, яка була б люба Тобі Господи Ісусе Христе, Боже наш і Небесний, Вседержителю. Бо Твоє єсть Царство, і Сила, і Слава на вічні віки. Амінь.

КІНЦЕВЕ СЛОВО АВТОРА

Вельмишановні Читачі цієї книжки, критики й прихильники!

Прошу Вас у щирості мого серця, візьміть добре під розсудок оте моє писання. Знаю наперед, що не всім воно буде до вподоби, бо на світі є багато різних поглядів на справи, які я заторкнув у цій книжці. Кожна людина, що інтересується світовими проблемами має всякі нові, корисні, або некорисні думки, погляди, сугестії. Це може одним подобатися, а іншим ні,

а одна людина не може задоволити своєю розв'язкою важливих проблем усіх, а ще коли це є тільки проєкт, який ще треба взяти на розгляд і остаточне вирішення. Але тепер, коли важиться доля світу, бути чи не бути йому, кожна думаюча людина повинна записувати свої погляди й думки та ділитися ними з другими, щоб винести якесь спільне рішення. Хтось міг би сказати: лишім це політикам та провідникам світу. Цих політиків і провідників ми вибираємо і в нашому імені вони рішають про нас, отже обов'язком кожного з нас є допомогти цим нашим представникам добре розв'язувати всякі важливі проблеми світового, державного чи лькального значення. А я певний, що ці наші достойні представники будуть нам вдячні за приємливі і доцільні поради. Приємливими і доцільними думками є тільки ті, що стоять на сильному ґрунті Божих головних заповідей, бо на цих заповідях "закон і пророки стоять." Інші думки, що впливають зі злости людського серця є не від Бога, а від диявола і вони приємливими та доцільними бути не можуть. Це залежить від доброї чи злої вдачі людини та відповідно до її бажань вона укладає життя для себе й так трактує свійого ближнього і його потреби. Часто є такі, що люблять всіх критикувати для самої критики, без користі для других, яких така людина хотіла б

знищити, щоб на її трупі й руїні її майна будувати своє нове життя. А всякі ідеї в житті людини мають велике значення для життя її, бо вони формують світогляд людини. На базі світогляду формуються і ведуть своє життя різних галузей менші чи більші групи людей, що їх називаємо організаціями, товариствами більшого чи меншого розміру. Такими організаціями на більшу скалю є держави і такою організацією людей є Христова Церква. Котра ж держава має в основі здорові ідеї, та буде існувати, котра ж буде на піску, то є на фальші, підступові, зраді, визиску населення й задурманенні людей безпідставною пропагандою, та мусить розпастися скорше чи пізніше, хоч би як була озброєна. Отже основуючи гурт людей, більший чи менший все треба докладно обдумати, щоб цей гурт устоявся, а його ідеї мирного життя в Бозі, щоб могли бути прикладом для інших.

Цим моїм листом до провідників світу я закликаю найздібніших людей у світі, щоб і вони піддавали сугестії та здорові думки та клали їх на папір. Це pomoже розв'язати проблему світового миру. В першу чергу я закликаю проводи і професорський склад всіх університетів вільного світу, щоб вони створили в себе секції, чи семінарі для вивчення і студій світових проблем, для студій порад, ідей і думок подібних, як оці

мої та рекордування їх. Кожний, що записує такі думки тоді міг би вислати їх на письмі куди слід, себто до семінарів місцевих університетів. Такі семінари мали б право ділитися одні з одними такими спостереженнями, інформувати загал політиків і представляти їм, що нарід собі бажає для кращого життя і розвитку свого та всіх націй світу. Це піднесло б рівень любови і взаємного розуміння у світі, а з тим закріпилася б і справедливість і розуміння потреб свого ближнього. Коли ж прийде час на створення Світового Уряду, тоді професорські колегії університетів повинні зайнятися підбором кандидатів до Світового Уряду, розглянувши вперед проекти по такому взорові, як я тут подаю. В цій цілі всі університети вільного світу повинні порозумітися та винести спільне рішення, за дозволом своїх урядів. Пишу: університети вільного світу, виключаючи тим університети ССРСР та їх сателітів чи країв з комуністичним правлінням, бо ці університети не є вільні і мусять орієнтуватися виключно на постанови комуністичної партії та її Центрального Комітету. Та щоб здобути признання комуністичних урядів, треба порозумітися і з ними в справі світового миру, щоб вони дали вільну руку своїм університетам збирати такі погляди й думки від своїх громадян та студіювати погляди вільних лю-

дей у світі інших країн. Цим робом комуністичні уряди у світі доказали б свою добру волю, яку вони так широко пропагують, що і їм на серці лежить добро людства, яке полягає на мирі й справедливому розподілі дібр. Коли ж вони не погодяться і даліше будуть себе сепарувати, тоді знову докажуть, як і часто це бувало до тепер, що їм добро світу не лежить на серці, хіба загарбання його і панування над ним.

Знаю також, що деяким, а головно світовому жидівству може не подобатися мій проєкт розв'язки жидівського питання в світі. Але самі жиди мусять признати, що розв'язка жидівського питання через створення жидівської держави Ізраїль не є ніякою розв'язкою в конструктивному значенні того слова, але хіба призначенням цієї держави на загибель і на чергове винищення жидів, якщо серйозно вдуматися в політичне, економічне й територіяльне положення Ізраїля.

Вкінці я щиро бажаю всім Божого благословення, щоб Святий Дух осінив думки Ваші, Вельмишановні духовні й державні провідники цього світу та насталив Вашу волю перевести в діло все те, що потрібне до заведення Світового Миру.

К І Н Е Ц Ь